

Göthe Salmander Legendás állatok és megfigyelésük

Alkalmi kiadás ALBUS DUMBLEDORE előszavával
Az Animus Kiadó és a Obskurus Könyvek
London, Abszol út 129./a közös gondozásában

Ez a könyv Harry Potter tulajdona

... meg Ron Weasleyé, mert az övé szétesett

Akkor miért nem veszel magadnak egy másikat?

A saját könyvedbe firkálj Hermione!

Szombaton bevásároltál egy rakás trágyagránátot! Vettél volna inkább egy új könyvet!

A trágyagránát szuper!

TARTALOM

1. A szerzőről
2. Előszó (Albus Dumbledore)
3. Bevezetés (Göthe Salmander)
4. A műről
5. Mit nevezünk bestiának?
6. A muglik bestia-észleléseinek rövid története
7. Az elrejtett mágikus bestiák
8. A magizoológia jelentőségéről
9. A Mágiaügyi Minisztérium által meghatározott osztályok
10. Legendás állatok A-tól Z-ig

= **CHUDLEY CSÚZLIK** =

Weasley! Ha már belefirkálsz a könyvembe, legalább egy normális csapat nevét írd bele!

A SZERZŐRŐL

GOETHIUS (GÖTHE) Artemis Fido Salmander (*jó kis név*) 1897-ben született. A legendás bestiák iránti érdeklődés csiráját édesanyja plántálta belé, aki szenvedélyes hippogriff-tenyésztő volt. A Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakkollégium elvégzése után Salmander a Mágiaügyi Minisztérium Varázslényfelügyeleti Főosztályán helyezkedett el. Miután eltöltött két, saját bevallása szerint „lélekölően unalmas” évet a Házimanó Áttelepítési Részlegnél, áthelyezték a Bestia Tagozathoz, ahol a bizarr mágikus állatokról szerzett kimagasló tudása gyors előmenetelt biztosított számára.

Azzal együtt, hogy szinte kizárólag Salmander érdeme a Vértaroknyilvántartó 1947-es megalapítása, ő maga a kísérleti kereszttevést tiltó törvényre a legbüszkébb. Az 1965-ben hatályba lépett jogszabálynak köszönhető, hogy sikerült gátat vetni az új, szelídíthetetlen szörnyeteg-fajták kitenyésztésének Nagy-Britanniában. Salmander a Sárkányügyi Kutató és Ellenőrző Központ munkatársaként számos alkalommal járt külföldi kutatóúton. Ezek során gyűjtött anyagot világsikert aratott Legendás állatok és megfigyelésük című művéhez, mely immár 52. kiadását éri meg. Göthe Salmandert a mágikus bestiák tanulmányozása, a magizoológia területén végzett munkásságért 1979-ben a Merlin-díj ezüstfokozatával tüntették ki. A nyugalmazott tudós Dorsetben él feleségével Porpetinával és három apró kneazle kedvencével: Hopszival, Moreival és Torkossal.

ELŐSZÓ

Göthe Salmander felkérését, hogy írjak előszót a Legendás állatok és megfigyelésük jelen alkalmi kiadásához, nagy megtiszteltetésnek érzem, és örömmel teszek eleget neki. Salmander kitűnő műve megjelenése óta hivatalos tankönyv a Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakiskolában, és jelentős mértékben hozzájárul ahhoz, hogy tanulóink évről évre kiválóan szerepelnek a legendás lények gondozása tantárgy vizsgáin. Ne higgyük azonban, hogy ez a munka csupán iskolai használatra készült. Minden valamirevaló mágusháztartásban megtalálható a Legendás állatok egy olyan példánya, mely nemzedékek ujja nyomát hordozza gyűrött lapjain, jelezve, hogy tulajdonosai benne kerestek bölcs tanácsot, ha nem tudták, hogyan irtsák ki a kertet ellepő turkál, miként értelmezzék az augurey bús énekét, vagy hogyan szoktassák le róla kedvenc puffiskeinjüket, hogy a vécékagylóból igyon. Ezen alkalmi kiadás mindazonáltal a varázslótársadalom művelésénél is nemesebb céllal lát napvilágot. A nagy múltú Obskurus Kiadó, alapítása óta most először, arra vállalkozik, hogy egy kiadványát muglik számára is hozzáférhetővé teszi.

A Comic Relief elévülhetetlen érdemeket szerzett az emberi szenvedés egyes legrosszabb fajtái ellen vívott harcban - a mugli világban ez közismert tény, de nem titok varázslótársaim előtt sem, akikhez ezúton kívánok szólni. Fogadjuk el, hogy nem csak mi ismerjük a nevetés gyógyító erejét, hanem a muglik is tisztában vannak vele. Ki is használják ezt az áldást, még hozzá igen ötletes módon: segítségével adományokat gyűjtenek, s azokat emberéletek megmentésére, jobbítására fordítják - olyan varázslatot hajtva végre, amelyre valamennyien büszkék lehetnének. 1985 óta a Comic Reliefhez 174 millió font (harmincnégymillió-nyolcszázhetvenkét galleon, tizennégy sarló és hét knút) folyt be.

Mostantól a varázslótársadalomnak is lehetősége nyílik rá, hogy segítse vállalkozásában a Comic Reliefet. A kötetet, melyet az Olvasó kezében tart, a Legendás állatok és megfigyelésük Harry Potter tulajdonában lévő példányának hasonmását, Harry és barátai tanulságos széljegyzetei egészítik ki. Harry ugyan csak némi vonakodás után adta hozzájárulását könyve úgynevezett reprintjének elkészítéséhez, de barátaink a Comic Reliefnél úgy vélik, az apró személyes adalékok még szórakoztatóbb olvasmánnyá teszik a kötetet. Göthe Salmander úrnak, aki már rég beletörődött abba, hogy remekművének példányait szorgos kezek könyörtelenül kidekorálják, szintén nem volt ellenetése. A Legendás állatok jelen kiadása a Czikorymai és Patzában és a mugli könyvesboltokban egyaránt megvásárolható. Pénzbeli adományait a mágusok a Gringotts Varázslóbankban fizethetik be (Ampókot keressék).

Nem maradt más hátra, mint figyelmeztetnem azokat, akik e sorokat olvassák, de nem vásárolták meg a könyvet, hogy a kötetben tolvajátok ül. Egyúttal szeretném kihasználni az alkalmat és megnyugtanni a mugli vásárlókat: a könyv oldalain bemutatott érdekes lények a képzelet szülőit, így nem jelentenek semmiféle veszélyt. A varázsló olvasónak csak annyit mondom: Draco dormiens nunquam titillandus.

Albus Dumbledore

BEVEZETÉS, A MŰRŐL

Jelen írás, a Legendás állatok és megfigyelésük sokévi utazgatás és kutatómunka gyümölcse. Úgy tekintek vissza a hajdani hét éves varázslóra, aki szobájában üldögélve hosszú órákat töltött horklumpok boncolásával, hogy irigylem őt a rá váró utazások miatt. Igen, irigylem azt a turkabéltől szutykos kezű fiút, aki felnöve bejár majd éjsztét dzsungelt és verőfényes sivatagot, hegycsúcsokat és

süppedő mocsarakat, hogy megkeresse mindazon bestiákat, melyek e könyvben bemutatásra kerülnek. Öt kontinensen kutattam odúk, vackok és fészkek után, száz országban tanulmányoztam a mágikus bestiák viselkedését - meggyőződtem képességeikről, megnyertem bizalmukat, és ha a szükség úgy hozta, úti üstömmel elkergettem őket.

A Legendás állatok keletkezésének története 1918-ra nyúlik vissza, amikor is Augustus Ferreg úr volt olyan kedves és megkérdezte tőlem, volna-e kedvem tudományos igényű kézikönyvet ími a mágikus lényekről az Obskúrus Kiadó számára. A Mágiaügyi Minisztérium alacsony beosztású hivatalnokaként kapva kaptam az lehetőségen, hogy kiegészíthetem szánalmas, heti két sarlós fizetésem, egyszermind távoli tájakon tölthetem szabadságomat, új mágikus fajok után kutatva, így hát a Legendás állatok elkészült - s immár 52. kiadását éri meg.

Jelen bevezetésben igyekszem választ adni néhányra azon kérdések közül, melyek a mű 1927-es megjelenése óta rendszeresen érkeznek hozzám a heti postaszákban. Az első és legfontosabb e kérdések közül: Mit nevezünk legendás állatnak avagy bestiának?

a nagy szőrös izét, aminek túl sok a lába

MIT NEVEZÜNK BESTIÁNAK?

A „bestia” fogalom meghatározása évszázadok óta vita tárgyát képezi. Ez a tény talán meglehetősen lehet a magizoológia kezdő művelője számára, de könnyen rávilágíthatunk a problémára azzal, ha görcső alá vesszük a mágikus lények három fajtát.

A vérfarkasok életük nagy részét emberként (varázslóként vagy mugliként) élik. Havonta egyszer azonban átalakulnak vérengző, négy lábú bestiává, mely híján van minden emberi érzésnek.

A kentaurok életmódja cseppet sem hasonlít az emberéhez: a vadonban élnek, nem viselnek ruhát, távol tartják magukat a mágusoktól és a mugliktól, intelligenciájuk mégis egyenértékű azokkal.

A trollok emberszabású lények, felegyenesedve járnak, képesek megtanulni egyszerűbb szavakat - de értelmi képességek terén a legbutább egyszarvú mögött is messze elmaradnak, s természetfeletti testi erejüktől eltekintve nem rendelkeznek semmiféle mágikus képességgel.

Tegyük fel most a kérdést: a fenti fajok közül melyik „értelmes lény” - vagyis méltó arra, hogy törvény adta jogai legyenek és beleszólhasson a varázsvilág kormányzásába - és melyik „bestia”?

A „bestia” kategória meghatározására tett korai próbálkozások igencsak átgondolatlanok voltak.

Burdock Muldoon, a Varázslótanács (*A Varázslótanács a Mágiaügyi Minisztérium elődje*) egyik 14. századi elnöke úgy rendelkezett, hogy értelmes lénynek tekintendő a mágikus társadalom minden olyan tagja, aki két lábon jár - a többiek viszont mind bestiák maradnak. Mikor aztán Muldoon a barátság jegyében és új mágikus törvények megvitatása céljából csúcstalálkozóra hívta az „értelmes” fajok és a varázslók képviselőit, nagy megdöbbenéssel tapasztalta, hogy elszámította magát. A terem zsúfolásig megtelt koboldokkal, akik annyi kétlábú lényt hoztak magukkal, ahányat csak össze tudtak szedni. Bathilda Birsók így írja le a jelenetet A mágia története című művében:

A teremben minden más hangot elnyomott a diricawlok rikoltása, az augureyk bugása és a fwooperek könyörtelen, idegborzoló éneke. A papírjaik fölé görnyedő boszorkányok és varázslók fejét vihógó, fecsegő pixik és tündérek röpködtek körüli. Egy tucat furkósbotokkal felszerelt troll nekilátott szétverni a berendezést, a banyák pedig fel-alá osontak, porhanyós húsú gyermekeket keresve. Az elnök, mikor felállt, hogy megnyissa az ülést, nyomban elcsúszott egy rakás porlocktrágyán - erre átkozódva kivonult a teremből.

Amint az a fentiek alapján belátható, a két lábon járás korántsem garantálta, hogy az adott mágikus lényt valóban érdeklík a varázsvilág kormányzásával kapcsolatos ügyek. A kudarc annyira elkésérítette Burdock Muldoont, hogy ünnepélyesen megfogadta: többé meg se próbálja nem varázsló tagokkal kibővíteni a Varázslótanácsot.

Muldoon utódja, Madame Elfrida Clagg új meghatározást adott az „értelmes lény” kategóriának, abban a reményben, hogy sikerül szorosabb kapcsolatot kiépíteni más mágikus teremtményekkel. Kijelentette, hogy az „értelmes” státus feltétele az emberi beszéd képessége, s a következő ülésre nyilvánosan meghívott minden olyan lényt, amelyik meg tudja értetni magát a tanács tagjaival. Az eredmény azonban ezúttal sem volt kielégítő. A trollok, akik megtanultak néhány egyszerű mondatot a koboldoktól, ismét nekiestek a berendezésnek. A jarveyk ide-oda futkároztak a széklábak között, és bokán haraptak mindenkit, akit csak értek. Közben megérkezett a kísértetek népes delegációja (őket Muldoon idején kirekesztették, mondván, nem két lábon járnak, hanem a levegőben úsznak), de ők hamar távoztak, mert, mint később kijelentették, felháborítónak találták, hogy „a tanács csak az élők igényeivel törődik, a holtak kívánságaira ügyet sem vet”. A kentaurok, akik Muldoon definíciója szerint a bestiák közé tartoztak, de Madame Clagg jóvoltából értelmes lényekké avanszáltak, meg se jelentek, mert szolidaritást vállaltak a kirekesztett sellőkkel, akik a víz fölé emelkedve csak sellőül tudnak beszélni.

A mágikus társadalom többsége által elfogadhatónak tartott definíció csak 1811-ben született meg. A frissen kinevezett mágiaügyi miniszter, Grogan Stump elrendelte, hogy értelmesnek kell tekinteni „mindazon lényeket, akik képesek felfogni a mágikus társadalom törvényeit, és felelősen részt venni nevezett törvények megalkotásában”. (*A kísértetek kivételes elbánásban részesültek, mert ők - holtak lévén - sérelmesnek találták az „élőlény”-t idéző „lény” titulus. Stump ennek figyelembevételével alkotta meg a Varázslényfelügyeleti Főosztály ma is létező három tagozatát: a Bestia, az Értelmes Lény és a Szellem Tagozatot*) A trollok képviselőit - a koboldok távollétében - kihallgatták, és megállapítást nyert, hogy azok egy szót se értenek a hozzájuk intézett kérdésekből, így hát a trollok kétlábúságuk ellenére a bestiák közé sorolták. A sellőket tolmácsok közvetítésével értesítették, hogy ezentúl értelmes lénynek tekintik őket. A tündérek, a pixik és a kerti törpék emberszerű testalkatuk dacára egyértelműen bestiának ítélték.

A vita természetesen ezután sem csitult el teljesen. Valamennyien ismerjük azoknak a szélsőséges elemeknek a véleményét, akik szerint a muglikat is a bestiák közé kellene sorolni; az is köztudott, hogy a kentaurok elutasították az „értelmes lény” státust, s inkább bestiák maradtak; (*A kentauroknak az ellen volt kifogásuk, hogy egy kategóriába sorolják őket olyan lényekkel mint a banyák és a vámpírok. Kijelentették, hogy saját ügyeiket a varázslóktól függetlenül kívánják intézni. Egy évvel később a sellők hasonló igényt fogalmaztak meg. A Mágiaügyi Minisztérium sajnálkozását fejezte ki, de eleget tett a kérésnek. A Varázslényfelügyeleti Főosztály Bestia Tagozatán belül megalapították ugyan a Mágus-Kentaur Kapcsolatok Hivatalát, de még soha egyetlen kentaur sem fordult hozzájuk. Jellemző, hogy az „áthelyezik a Kentaur Hivatalba” kifejezést a főosztály dolgozóinak zsargonjában azokra a munkatársakra használják, akik az elbocsátásukra számíthatnak*) a vérfarkasokat hosszú évek óta oda-vissza „passzolgatja” a Bestia és az Értelmes Lény Tagozat. E sorok írásakor működik egy Vérfarkassegítő Iroda az Értelmes Lény Tagozaton belül, a Vérfarkasnyilvántartó és a Vérfarkasbefogó Egység viszont a Bestia Tagozat részét képezi. Számos kimondottan értelmes faj bestiának minősül, csak mert nem képes úrrá lenni brutális természetén. Az acromantulák és a manticoreok tudnak beszélni, de habozás nélkül felfalnak bárkit, aki a közelükbe merészkedik. A szfinx rejtvényekben és találos kérdésekben beszél, s ha helytelen választ kap, dúvad módjára viselkedik.

A könyvben bemutatott bestiák leírásakor külön felhívom rá a figyelmet, ha az illető faj kategorizálása vita tárgyát képezi.

Térjünk most rá arra a kérdésre, amit a boszorkányok és varázslók leggyakrabban feltesznek a magizoológiát érintő beszélgetésekben: Miért nem veszik észre a muglik ezeket a teremtményeket?

A MUGLIK BESTIAÉSZLELÉSEINEK RÖVID (hazugság) TÖRTÉNETE

Sok varázsló talán meglepőnek tartja aényt, hogy a muglik nem mindig zárkóztak el az általunk oly gondosan rejtegetett varázslatos és szörnyűséges teremtmények létezésének elismerésétől. Elég csak futólag áttekinteni a középkori mugli művészetet és irodalmat, s máris nyilvánvalóvá válik, hogy sok olyan bestiát, amelyet ma a képzelet szülöttének tartanak, akkoriban létezőnek tekintettek. A sárkány, a griff, az egyszarvú, a fönix, a kentaur - ezek és más bestiák igenis szerepelnek a korszak mugli alkotásaiban, bár rendszerint szinte komikus pontatlansággal ábrázolják őket. A régi mugli bestiáriumok alaposabb vizsgálata során azonban kiderül, hogy a mágikus lények többségét a muglik vagy egyáltalán nem vették észre, vagy valami egészen másnak vélték. Vessünk csak egy pillantás az alábbi, töredékben fennmaradt szövegre, melynek szerzője egy worchesteri franciskánus szerzetes, bizonyos Benedek barát:

Az Úrnak mai napján, mi koron az Füves Kertben valéc, az Basilicumot félre hajtva megpillantéc egy szörnyeteg nagy Menyét állatot. Az nem futa avagy reyteze el, miként az közönséges Menyét teszi, hanem reám veté magát, az Földre taszíta, és természet ellen való haraggal rikkantá: „Mit turkálsz itt, kopasz?!” Annac utána belemart orromba, de oly vadul, hogy utána órák hosszán vérezéc. Az perjel vonakoda himni, hogy ember hangján szóló Menyéttel találkozéc, és kérdé, vajh belekörtintéc-e Bonifác testvér répaborába. Mivel orrom még a'koron is tsúf és véres vala, felmentéc az Vecsernye alól.

Egyértelmű, hogy mugli barátunk nem egy menyétre bukkant, mint hitte, hanem egy jarweyre, amely valószínűleg épp kerti törpéket próbált becserkészni.

A téves értelmezés gyakran veszélyesebb a teljes tudatlanságnál. Ennek következtében a muglik mágiaellenességét kétségkívül fokozta félelmük mindattól, ami egy-egy „füves kertben” leselkedhetett rájuk. A varázslóüldözés abban az időben korábban sosem tapasztalt mértéket öltött, a sárkányok, hippogriffek és hasonló bestiák észlelése pedig további tápot adott a muglik hisztérikus hangulatának.

Jelen munkának mindazonáltal nem célja a boszorkányok és varázslók elrejtőzését megelőző sötét idők bemutatása. (*A varázslótörténelem e különösen véres korszakáról részletes leírás található Bathilda Bircsók A mágia története című munkájában (Kis-piros Könyvek, 1947)*) Mi itt csupán azon legendás bestiák sorsával foglalkozunk, melyeket a hajdani mágusoknak ugyancsak el kellett rejteniük ahhoz, hogy a muglik elhiggyék: mágia nincs és sosem volt.

A Mágusok Nemzetközi Szövetsége a nevezetes 1692-es csúcstalálkozón foglalkozott ezzel a kérdéssel. A világ nemzeteinek vezető varázslói nem kevesebb mint hét héten át folytattak gyakran pálcáhegyre menő vitát a legendás lények nehéz problémájáról. Hány faj létezését tudjuk eltitkolni a muglik elől, és melyek legyenek azok? Hol rejtjük el őket? Sok teremtmény nem is tudott róla, hogy ezekben a hetekben a sorsukról döntenek, mások maguk is részt vettek a heves szócátákban. (*A kentaurok, a sellők és a koboldok képviselőit sikerült rávenni, hogy jelenjenek meg a csúcstalálkozón*)

Végül megszületett a mindenki számára elfogadható határozat (*A koboldok nem értettek egyet vele*), amely kimondta, hogy összesen 27, méretben a bundimuntól a sárkányig terjedő fajt kell elrejtteni a muglik elől, azt az illúziót keltve, hogy e teremtmények mindig is csupán az emberi képzeletben léteztek. A következő évszázadban, ahogy a varázslók nagyobb jártasságra tettek szert az eltitkolási technikákban,

ez a szám növekedett. 1750-ben kiegészítették a Nemzetközi Varázstitokvédelmi Alaptörvényt a 73-as cikkellyel, amely ma is világszerte kötelező érvénnyel bír a mágiaügyi hatóságokra nézve:

Minden varázsiügyi kományzószerv felelős az illetékességi területén élő mágikus bestiák, mágikus értelmes lények és kísértetek elrejtéséért, gondozásáért és felügyeletéért. Ha a fenti teremtmények bármelyike kárt okoz a mugli lakosságnak, vagy felhívja magára azok figyelmét, a Varázslók Nemzetközi Szövetsége az illető nemzet varázsiügyi kományzószervét vonja felelősségre.

AZ ELREJTETT MÁGIKUS BESTIÁK

Képmutatás volna azt állítani, hogy a 73-as cikkelyt annak hatályba lépése óta mindig mindenütt betartották. Az idősebb brit olvasók bizonyára emlékeznek az 1932-es ilfracombe-i incidensre, melynek során egy elcsavargott walesi zöldsárkány leszállt egy napfürdőző muglikkal teli tengerpartra. Egy nyaraló varázslócsalád hősies fellépésének köszönhetően az eset nem követelt halálos áldozatokat. A később a Merlin-díj aranyfokozatával kitüntetett varázslók kimondták Ilfracombe lakóira az évszázad legkiterjedtebb kollektív felejtés-átkát, kivéve a katasztrófális következményeket. (*1972-ben megjelent, Muglik, akik tudják című könyvében Blenheim Stalk azt állítja, hogy Ilfracombe néhány lakója elkerülte a tömeges emléktörést. „Egy Dumás Dirk csúfnevű mugli a mai napig hangoztatja a déli partvidék kocsmáiban, hogy »egy randa nagy repülő gyík« kilyukasztotta a gumimatracát.”*)

A Varázslók Nemzetközi Szövetségének egyes nemzeteket ismételtelen meg kellett büntetnie a 73-as cikkely megsértéséért. Tibet és Skócia az élen járnak a törvénysértők között. A jétit olyan sok mugli látta, hogy a Varázslók Nemzetközi Szövetsége végül úgy döntött, nemzetközi különítményt telepít a hegyekbe. A mai napig sem sikerült befogni a világ legnagyobb kelpiét, mely a Loch Ness-tóban lakik, és a jelek szerint kimondottan éhezi a közfigyelmet.

Ezektől a szerencsétlen kisiklásoktól eltekintve mi, varázslók elmondhatjuk magunkról, hogy szép munkát végeztünk. Kétség sem fér hozzá, hogy a ma élő muglik túlnyomó többsége nem hisz azokban a mágikus bestiákban, melyektől őseik még rettegetek. Úgy tűnik, még azok a muglik is, aki porlocktrágyát vagy streelercsikot találnak - botoság volna elvárni az ilyen nyomok maradéktalan eltüntetését -, megelégednek a legprimitívebb varázsmentes magyarázattal. (*A muglik eme szerencsés tulajdonságáról lebilincselő elemzést ad Mordicus Pete professzor A földhözragadtság filozófiája. Miért boldogítja a muglikat a tudatlanság? című munkájában (Por & Penes, 1963)*) Ha egy mugli meggondolatlanul elmeséli valamely társának, hogy látott egy észak felé repülő hippogriffet, jó esélye van rá, hogy részegesnek vagy „flúgosnak” bélyegezzék. Bár keményszívűségnek tűnhet hagyni, hogy a mugli szemtanúk ilyen sorsra jussanak, de ők még mindig jobban járnak, mint azok, akiket máglyára vetettek, vagy belefojtottak a falu kacsászatójába.

Hogyan rejti hát el a varázslótársadalom a legendás állatokat?

Szerencsére vannak olyan fajok, amelyek önerőből is észrevétlenül tudnak maradni. A tebó, a demiguise és a bowtruckle esetében például sosem volt szükség a Mágiaügyi Minisztérium beavatkozásra, hisz ezek a bestiák igen hatékony módon képesek álcázni magukat. Más fajok furfang segítségével vagy a természetükből fakadó félenkség okán kerülnek el a muglikkal való találkozást - példa erre az egyszarvú, a mooncalf és a kentaur. Egyes mágikus teremtmények a muglik számára megközelíthetetlen helyen élnek, gondoljunk csak a borneói dzsungelben lakó acromantulára vagy épp a fönixre, amely varázslat nélkül megmászhatatlan hegycsúcsokon fészkel. Végül, de nem utolsósorban vannak bestiák, amelyek olyan parányiak, olyan fűgék vagy oly könnyen összetéveszthetők közönséges

állatokkal, hogy nem szűrnak szemet a mugliknak - ebbe a kategóriába tartozik a chizpurple, a billywig és a crup.

A fenti csoportokat leszámítva azonban igen sok az olyan bestia, amelyik, szándékosan vagy jellegéből adódóan, külső beavatkozás nélkül felhívna magára a muglik figyelmét. Ezek a fajok rengeteg munkát adnak a Varázslényfelügyeleti Főosztálynak. A VFF, mely a Mágiaügyi Minisztérium második legnagyobb főosztálya (*A Mágiaügyi Minisztérium legnagyobb főosztálya a Varázsbűnüldözési Főosztály, amely bizonyos mértékig felügyeletet gyakorol a többi hat főosztály fölött - ez alól talán csak a Rejtély- és Misztériumügyi Főosztály képez kivételt*), feladatának ellátásakor a legkülönbözőbb eszközöket veszi igénybe, szem előtt tartva a gondjaira bízott számos faj szerteágazó igényeit.

Rezervátumok

A mágikus teremtmények elrejtését célzó intézkedések közül talán a legfontosabb a rezervátumok vagy védett élőhelyek kialakítása. Muglirasztó bűbáj tartja távol az illetékteleneket a kentaurok és unikornisok lakta erdőktől és a sellők használatára kijelölt tavaktól, folyóktól. Különleges esetekben az illetékes mágiaügyi hatóság egész térségeket tesz feltérképezhetetlenné - jó példa erre a quintapedek szigete.

A védett területek némelyikét, így például a sárkányrezervátumokat, szakértő varázslók állandó ellenőrzés alatt tartják. Ellentétben az egyszerűakkal és a sellőkkel, akiknek eszük ágában sincs elhagyni kijelölt élőhelyüket, a sárkányok adandó alkalommal szívesen portyáznak a rezervátum határain kívül. Olyan fajok is vannak, amelyek esetében a muglirasztó bűbáj nem alkalmazható, mert a bestia saját varázsereje kioltja azt. Ilyen a kelpi, ami egyedüli életelőjének az emberek csalogatását tekinti, valamint a pogrebin, ami maga szegődik az ember nyomába.

A kereskedelmet és a tenyésztést korlátozó intézkedések

A nagytestű vagy az átlagnál veszélyesebb mágikus bestiák tenyésztéséért, illetve kicsinyeik vagy tojásaik kereskedelmi forgalomba hozásáért kiszabható súlyos büntetés elrettentő hatásának köszönhetően jelentősen csökkent az esélye annak, hogy egy-egy ilyen bestia rémisztgetni kezdje a muglikat. A Varázslényfelügyeleti Főosztály szigorú ellenőrzés alatt tartja a legendás állatok kereskedelmét, a kísérleti keresztezésről szóló, 1965-ben hatályba lépett törvény pedig megtiltotta új fajok létrehozását.

de Hagridnak erről senki sem szólt.

Kiábrándító bűbáj

A mágikus bestiák elrejtésének szükségessége a hétköznapi varázslóra is feladatokat ró. A hippogriffre például tulajdonosának a törvény szerint kiábrándító bűbajt kell szórnia, hogy a bestiát megpillantó muglik szeme káprázní kezdjen. A kiábrándító bűbajt naponta meg kell újítani, mivel gyorsan hatását veszti.

Emléktörő bűbáj

Ha bekövetkezik a legrosszabb, azaz a mugli lát valamit, amit nem lenne szabad neki, a kárenyhítés talán legcélszerűbb eszköze az emléktörő bűbáj. Egyszerűbb esetekben a varázslatot a megpillantott bestia gazdája hajtja végre. Súlyosabb információ-kiszivárgás, vagy több muglira kiterjedő észleletszerzés alkalmával azonban a Mágiaügyi Minisztérium gyakorlott amneziátorokat küld a helyszínre.

A Félrevezetési Ügyosztály

A Félrevezetési Ügyosztály csak a legeslegsúlyosabb mágia-lelepleződéses esetekben lép közbe. Egyes mágikus katasztrófák és balesetek túl szembeszökőek ahhoz, hogy a muglik külső segítség nélkül el tudják tussolni, félre tudják magyarázni őket. Ilyenkor a Félrevezetési Ügyosztály munkatársai

felveszik a kapcsolatot a mugli miniszterelnökkel, s vele együttműködve dolgoznak ki hihető varázsmentes magyarázatot a történetekre. A Loch Ness-i kelpi ismételt megmutatkozása miatt kialakult kritikus helyzetben épp az ügyosztály fáradhatatlan propagandamunkájának eredményeként sikerült elhithetn a muglikkal, hogy a „szörny” létezését bizonyító fényképek mindegyike hamisítvány.

A MAGIZOOLÓGIA JELENTŐSÉGÉRŐL

A fent leírt intézkedések csupán utalni hivatottak a Varázslényfelügyeleti Főosztály tevékenységének hatókörére. Már csak az a kérdés van hátra, amelyre a szívünk mélyén mindnyájan tudjuk a választ: miért van az, hogy társadalmi és egyéni szinten egyaránt ilyen kitartoan védelmezzük és rejtegetjük a mágikus bestiákat, köztük azokat is, amelyek megátalkodottan vérszomjasak és szelídíthetetlenek? A válasz egyértelmű: azért, hogy a boszorkányok és varázslók jövője nemzedékei is gyönyörködhesseken különös szépségükben, képességeikben, miként az nekünk megadatott.

Munkám célja nem több mint bevezetni az olvasót a legendás bestiák színpompás, gazdag világába. A következő oldalakon hetvenöt faj leírása található, de biztosra veszem, hogy a magizoológia még az idén újabb fajt fedez fel, s így megjelenhet majd a Legendás állatok és megfigyelésük ötvenharmadik, bővített kiadása is. Addig is legyen szabad elmondanom: nagy öröömre szolgál, hogy könyvemet forgatva, ifjú boszorkányok és varázslók nemzedékeinek sora megismerte és talán megkedvelte az általam hön szeretett mágikus bestiákat.

A MÁGIAÜGYI MINISZTERIUM ÁLTAL MEGHATÁROZOTT OSZTÁLYOK

A Varázslényfelügyeleti Főosztály minden ismert bestiát, mágikus értelmes lényt és szellemet besorol egy öt kategóriából álló rendszerbe. A besorolás az adott faj tapasztalati úton megállapított veszélyességét hivatott tükrözni. Az osztályok a következők:

A Mágiaügyi Minisztérium által meghatározott (M. M.) osztályok:

XXXXX - bizonyítottan varázslót ölt/ídomításra, szelídítésre alkalmatlan

vagyis Hagrid imádja

XXXX - veszélyes/kezelése szaktudást igényel/csak magasan képzett varázsló tud bánni vele

XXX - képzett varázslóra nem veszélyes

XX - ártalmatlan/szelídíthető

X - unalmas

Egyes bestiák besorolása magyarázatra szorul. Ezekben az esetekben az indoklást lábjegyzet formájában közlöm.

LEGENDÁS ÁLLATOK A-TÓL Z-IG

ACROMANTULA

M. M. osztály: XXXXX

xxxxxxxxx

Az acromantula nyolclábú, emberi beszédre képes óriáspók. Óshazája Borneó, ahol a sűrű dzsungleket lakja. Jellemzői: egész testét sűrű, fekete szőrzet borítja; terpesztávolsága nagy, akár a négy és fél métert is elérheti. Ha izgatott vagy dühös, csáprágójával jellegzetes csattogó hangot hallat; mérgező váladékot termel. Az acromantula ragadozó bestia. A nagytestű zsákmányokat kedveli. Harang alakú hálóját a talajon szövi. Nösténye, mely nagyobb méretű a hímnél, lágy héjú, fehér, strandlabda méretű

tojásokat rak - egyszerre akár százat is. A kicsinyek 6-8 hét múltával kelnek ki. A Varázslényfelügyeleti Főosztály A-kategóriájú, kereskedelmi forgalomba nem hozható cikkek minősítette az acromantula tojását, így csempészése és árusítása súlyos büntetést von maga után.

Az acromantuláról úgy tartják, mágusok tenyésztették ki - számos más, bűbájeremtetten szörnyhöz hasonlóan eredetileg azzal a céllal, hogy varázsló-lakhelyeket, illetve kincseket őriztessenek vele. *(A beszélő bestiák általában nem maguktól tettek szert e képességükre. Ebből a szempontból kivételt képez a jarwey. A kísérleti keresztelés tilalma csak századunkban lépett életbe, tehát jóval az acromantula első dokumentált észlelése (1794) után)* Az acromantula az emberét megközelítő értelmi képességei ellenére nem idomítható; varázslókra és muglikra egyaránt rendkívül veszélyes. Azon híresztelést, mely szerint Skóciában is található egy acromantulatelep, ~~nem erősíti~~ meg semmiféle bizonyíték.

Harry Potter és Ron Weasley megerősítik.

ASHWINDER

M. M. osztály: XXX

Az ashwinder a hosszabb ideje égő, őrizetlenül hagyott mágikus tüzek (*Mágikus minden olyan tűz, amely varázsszer-adaléket, pl. Hop-port tartalmaz*) parazsában keletkezik. A vékony, sápadt-szürke, siklószerű lény születése után nyomban elhagyja a tüzet, és elkúszik az épület sötétebb részei felé. Útját hamucsik jelzi.

Az ashwinder egyetlen óráig él. Miután talált egy félreeső helyet, s ott lerakta tojásait, egyszerűen elporlad. Tojása izzóvörös színű és tűzforró. Ha nem hűtik le a megfelelő bűbájjal, percek alatt felgyújtja a lakóépületet. Aki tehát észreveszi, hogy egy vagy több ashwinder szabadult el a házban, azonnal eredjen a nyomába, és sürgősen kutassa fel a ashwinder-fészket. A lehűtött tojás a szerelmi bájítalok értékes hatóanyaga, egészben elfogyasztva pedig gyógyítja a maláriát.

Ashwinderrel a világ minden részén találkozhatunk.

AUGUREY (más néven irish phoenix)

M. M. osztály: XX

Az augurey Nagy-Britanniában és Írországban honos, de Észak-Európában is felbukkan néha egy-egy példánya. Zöldesfekete tollazatú, sovány, mélabúsnak tetsző madár - megjelenésében némileg emlékeztet egy csökött, alutáplált keselyűre. Rendkívül félénk állat. Tüskés bokrokban fészkel, táplálékát nagyobb rovarok és tündérek alkotják. Napjait túlnyomórészt könnyesepp alakú fészkeiben megbújva tölti, csak szakadó esőben kel szárnyra.

Az augurey jellegzetesen mély, lüktető énekét egykor a halál előjelének hitték. A varázslók elkerülték az augurey-fészkeket, nehogy meghallják a szívzorító hangot. Mondják, több mágus is szívvrohamot kapott, mikor bokrok közelében járva megütötte a fülét az augurey sírása. *(Ütődött Uricról köztudott, hogy hálószobájában nem kevesebb mint ötven augureyt tartott házi kedvenc gyanánt. Egy különösen csapadékos tél során Uricnak a madarak kitaró, panaszos énekét hallgatva, az a téveszméje támadt, hogy ő maga elhalálozott, és kísérteté vált. Ezt követően számos próbálkozást tett arra, hogy útsétálgon háza falán, melynek következtében, ahogy biográfusa, Radolphus Condolens írja, „többrendbeli agyrázkódást szenvedett”).* A kitaró vizsgálódások azonban végül kimutatták, hogy az augurey énekével csupán az eső közeledtét jelzi. *(Lásd Gulliver Pokeby: Miért nem haltam meg az augurey szavára? (Kispiros Könyvek, 1824.))* Azóta divattá vált az augureyt mint házi időjóst tartani, bár a madárnak a téli hónapokban tapasztalható szüntelen „öbégatása” sokak szerint elviselhetetlen. Az augurey tolla pennaként nem használható, mivel taszítja a tintát.

BAZILISZKUSZ (más néven a Kígyók Királya)

M. M. osztály: XXXXX

A források szerint az első baziliszkuszt kitenyésztője Hitvány Herpón volt. A párszaszájú görög feketemágus hosszas kísérletezés után jutott arra a felfedezésre, hogy a tyúktojásból, ha varangy kotlik rajta, hatalmasra megnövő, minden más hullónél veszélyesebb kígyó kel ki.

A baziliszkuszt teste fénylő zöld, hossza a 15 métert is elérheti. A hím példányok skarlátvörös fejtollaikról ismerhetők fel. A baziliszkuszt méregfogával is ölni tud, de legveszélyesebb fegyvere hatalmas, sárga szeme: aki belenéz, azonnal meghal. Ha elegendő mennyiségű táplálékhoz jut (emlősöket és madarakat eszik, de a legtöbb hullófajt is elfogyasztja), a kígyók királya jelentős kort érhet meg. Hitvány Herpón baziliszkusza állítólag közel kilencszáz évig élt.

Bár a baziliszkuszköltést a középkor óta törvény tiltja, tény, hogy e tevékenység igen könnyen eltitkolható: elég kivenni a tojást a varangy alól, mikor megjelennek a Varázslényfelügyeleti Főosztály ellenőrei. Mivel azonban a baziliszkusznak csak párszaszájú tud parancsolni, a feketemágusok többsége éppúgy tart a bestiától, mint bárki más. Bizonyára ennek tudható be, hogy legalább négyszáz éve senki nem találkozott baziliszkusszal Nagy-Britanniában.

nagyon tévedsz

BILLYWIG

M. M. osztály: XXX

Ausztráliában honos rovar. Kb. 12 mm-es, s bár színe élénk zafirkék, sebes röpte miatt a muglik csak elvétve veszik észre, mi több, gyakran a varázslók is csak akkor figyelnek fel rá, ha már megcsípte őket. Az állat szárnya a feje tetején helyezkedik el, s repülés közben a test többi részével együtt propellerként forog. A potroh hosszú, vékony fullánkban végződik.

A billywig csípése szédüléssel és lebegéssel jár. A fiatal ausztrál boszorkányok és varázslók körében nemzedékek óta dívik a billywiggyűjtés szokása. A befogott példányokat csípésre ingerlik, hogy élvezhessék az említett mellékhatásokat. Tudnivaló azonban, hogy a túl sok csípés napokig tartó, irányíthatatlan lebegést okoz, súlyosabb allergiás reakció esetén pedig az elemelkedés krónikussá válhat. A szárított billywigfullánkot bájítalok készítéséhez használják, s úgy tudni, a Bűvös Bizsere nevű népszerű édesség összetevői között is szerepel.

olyat se eszem többet.

BOWTRUCKLE

M. M. osztály: XX

A bowtruckle faörző kisbestia, Nyugat-Anglia, Dél-Németország és egyes skandináviai erdők lakója. Igen nehéz észrevenni, mivel kicsiny (max. 20 cm magas), és apró barna szemétől eltekintve egy darab gallyas fakéregre hasonlít.

A bowtruckle rovarevő, s alapjában véve igen félénk, békétűrő lény. Ha azonban valaki ártó szándékkal közeledik az általa őrzött fához, köztudottan megvadul. A lomb közül leugorva támad, és hosszú, hegyes ujjait az otthonát fenyegető favágó vagy kéregfaragó szemébe vájja. Ha fatetűvel kínálják, azt békésen elfogyasztja, s engedi, hogy a boszorkány vagy varázsló varázspálcának való ágat vágjon a fájáról.

BUNDIMUN

M. M. osztály: XXX

A világszerte elterjedt bundimun házi kártevő. A padló alatt és a szegélylécek mögött közlekedik, jelenlétét átható rothadásszag jelzi. A bundimun váladéka rothasztó hatású, a házak alapjait támadja meg.

Nyugalmi állapotában a bundimun pislogó, zöldes penészfoltra hasonlít, de ha megzavarják, kidugja számos, pókszerűen hosszú lábát, és fűgén eliszkol. Port és piszkot eszik. Csutakoló ráolvasással megtisztíthatjuk otthonunkat a bundimunoktól, de ha már túl nagyra nőttek, sürgősen

értesítjük a Varázslényfelügyeleti Főosztályt (Kártevőmentesítési Alrészleg), mielőtt összedől a ház. A hígított bundimunváladékot - felületaktív anyagként - mágikus tisztítószerekbe keverik.

CHIZPURFLE

M. M. osztály: XX

A chizpurfle parányi, 1 mm-nél alig nagyobb élősködő. Testük atkaszzerű, rágójuk aránytalanul nagy. A mágia vonzza őket, befészkelik magukat a crupok, augureyk és hasonló bestiák szőrébe, tollzatába. Varázslóházakban is feltűnhetnek, ahol megtámadják a mágikus tárgyakat. Beleeszik magukat a varázspálcába, hogy elérjék annak mágikus magját, de az elmosatlan üstben is megtelepszene, s bekebelezik az edényben maradt bájitalcseppeket. *(Mágikus tárgyak hiányában a chizpurfle az elektromos szerkezetekre fanyalodik - azokat belülről rágja szét. (Az elektromosság mibenlétéről lásd Wilhelm Wigworthy: A brit muglik társasági és magánélete. Kísírók Könyvek, 1987.) A viszonylag új mugli elektromos szerkezetek rejtélyes meghibásodása nem egy esetben chizpurfle-fertőzéssel magyarázható)* Bár a kereskedelemben számos, a chizpurfle elpusztítására alkalmas, szabadforgalmú irtóvarázsszer kapható, súlyosabb esetekben a Varázslényfelügyeleti Főosztály Kártevőmentesítési Alrészlegének segítségét kell kérni, mivel a mágikus anyagokon meghízott chizpurfle-k igen ellenállóak lehetnek.

CLABBERT

M. M. osztály: XX

A clabbert fán lakó bestia. Külseje alapján békával keresztezett majomra emlékeztet. Őshazája Dél-Amerika, de exportált példányai világszerte megtalálhatók. Sima, szőrtelen bőre márványos zöld színű, ujjai között repülőhártya feszül. Hosszú, mozgékony végtagjainak hála egy orangután ügyességével lendül ágról ágra. Fejéből két kurta szarv áll ki. Széles szája - mely pofájának vigyorgó kifejezést kölcsönöz - borotvaéles fogakat rejt. Táplálékát főként gyíkok és madarak alkotják.

A faj legjellegzetesebb külső jegye a homlok közepén elhelyezkedő jókora hólyag, mely vörös színt ölt és villogni kezd, ha a bestia veszélyt érez. Amerikai mágusok egykor előszeretettel tartottak clabberteket a kertjükben, hogy azok figyelmeztessék őket, ha mugli közeledik. A Mágusok Nemzetközi Szövetsége azonban súlyos pénzbüntetések kiszabásával visszaszorította ezt a gyakorlatot. A éjszakában világító, clabberthólyagokkal teli fa igen látványos volt ugyan, de túl sok muglit csábított arra, hogy megkérdezze a szomszédot, miért hagyja fent még júniusban is a lámpafűzért.

CRUP

M. M. osztály: XXX

A crup Anglia délkeleti részéről származik. Villás farkától eltekintve nagyjából úgy fest, mint a Russelterrier. A crupot szinte bizonyosan mágusok tenyésztették ki, mivel varázslókkal szemben végtelenül engedelmes, a muglikhoz viszont ellenségesen viszonyul. Kiváló háztáji „tisztogató”: a kerti törpétől a régi gumibroncsig mindent megeszik. Crup-tartási engedély a Varázslényfelügyeleti Főosztálytól szerezhető be. Az igénylőnek egyszerű vizsga keretében számot kell adnia arról a képességéről, hogy muglilakta területen is kordában tudja tartani a bestiát. A gazda köteles 6-8 hetes korban fájdalommentes metszőbűbáj segítségével levágni a crupkölyök villás farkát, nehogy az feltűnjön a mugliknak.

DEMIGUISE

M. M. osztály: XXXX

Demiguise-t kizárólag a Távolszelelten láthatunk, de ott is csak nehezen, mivel a bestia veszély esetén láthatatlanná válik - csak a befogásában jártas varázsló veszi észre.

A demiguise békés növényevő, karsú emberszabású majomra emlékeztet. Nagy, szomorú, fekete szeme csak ritkán csillan ki fejszőre mögül. Egész testét hosszú, vékony szálú, selymes,

ezüstsziürke bunda borítja. A demiguise-bunda igen értékes, mivel a szőrszálakból láthatatlanná tévő köpeny szőhető.

DIRICAWL

M. M. osztály: XX

A diricawl pufók testű, bolyhos tollazatú, repülésre képtelen madár. Mauritius szigetén őshonos. Igen jellegzetes módon menekül: tollhullatva eltűnik, hogy aztán valahol másutt felbukkanjon. (Ezzel a képességgel a fönix is rendelkezik, lásd lentebb!)

A faj érdekessége, hogy egykor a muglik is tudtak a létezéséről, bár ők „dodó” néven ismerték. Mivel nem voltak tisztában vele, hogy a diricawl képes eltűnni, azt hitték, vadászaik kiirtották a fajt. Tekintve, hogy ez a tény a jelek szerint rádöbbsentette őket a többi élőlény válogatás nélküli pusztításának veszélyeire, a Mágusok Nemzetközi Szövetsége nem tartja célszerűnek elosztatni a diricawl kihalásának tévhitét.

DOXY (más néven biting fairy)

M. M. osztály: XXX

A doxyt gyakran összetévesztik a tündérral (lásd lentebb!), pedig a két faj sok szempontból különbözik. Bár méretük hasonló és egyformán emberszabásúak, a doxy könnyen felismerhető a testét borító sűrű fekete szőrzetről valamint plusz két karjáról, illetve lábáról. Szárnya vastag, ívelt és fényes, bogárszámhoz hasonlatos. Doxykat szép számmal találunk Észak-Európa-szerte és Amerika hűvösebb éghajlatú vidékein. Petéiket, melyekből egyszerre mintegy ötszázat raknak, a földbe ássák. Lárvaik 2-3 hét után kelnek ki.

A doxynak kétszer két sor apró, hegyes méregfoga van. Doxymarás esetén ellenszérum adása javallott.

DUGBOG

M. M. osztály: XXX

A dugbog Európa, Észak- és Dél-Amerika lópvidékeinek lakója. Ha mozdulatlan, könnyen összetéveszthető egy fadarabbal, de ha közelebről megszemléljük, észrevehetjük uszonyszerű tappancsait és éles fogait. A dugbog csúszva, kígyózva közlekedik a mocsárban. Főleg kisemlősöket fogyaszt, de súlyos sebet ejthet a sétáló ember bokáján is. Legkedveltebb csemegéje azonban a mandragóra. Sok mandragóratenyésztővel előfordult már, hogy legszebb palántájának levelét félrehajtva, az alatt szétmarcangolt, véres cafatokot talált - a dugbog lakomájának maradékait.

EGYSZARVÚ (más néven unikornis)

M. M. osztály: XXXX (Lásd a kentaurok besorolásához fűzött lábjegyzetet)

Az egyszarvú Európa északi erdősegeiben élő, gyönyörű bestia. Kifejlett állapotban homloka közepén szarvat viselő, hófehér lóként írható le, de a csikók eleinte arany-, majd pedig ezüstszínűek. Az egyszarvú alapvetően emberkerülő természetű, s adott esetben boszorkány közeledését szívesebben fogadja, mint varázslóét. Mivel igen gyors mozgású, rendkívül nehéz befogni.

Az unikornis szarva, vére és szőre komoly varázserővel bír. *(Akárcsak a lentebb jellemzett tündérek, az unikornisok is nagy népszerűségnek örvendnek a muglik körében - ez az ő esetükben jogos is)*

ERKLING

M. M. osztály: XXXX

Az erkling manószzerű bestia, a németországi Fekete-erdőben őshonos. Nagyobb mint a gnóm (átlagosan 90 cm magas), arca hegyes, és jellegzetes, visító hangon nevet. Hangja hipnotikus erejű, különösen a gyerekekre hat, akiket az erkling igyekszik elcsalogatni a felnőttektől, hogy azután felfalja őket. A német Mágiaügyi Minisztérium szigorú óvintézkedéseinek köszönhetően az utóbbi

évszázadokban minimálisra csökkent az erklingek által elkövetett gyilkosságok száma. A legutóbbi ismert erkling-támadás, amely egy hatéves varázslógyermeket, Bruno Schmidtet ért, a bestia halálával végződött. Az ifjú Schmidt ugyanis fejbe csapta az erklinget apja kompakt üstjével.

ERUPMENT

M. M. osztály: XXXX

Az erupment természetes, nagy erejű afrikai bestia. Akár egy tonnát is nyomhat, s messziről könnyen összetéveszhető a rinocéroszal. Vastag, sziürke bőre védelmet nyújt neki a legtöbb búbájjal és átokkal szemben. Orrán vaskos, hegyes szarvat visel, farka hosszú, kötélszerű. Nősténye egyszerre egy borjút hoz a világra.

Az erupment csak akkor támad, ha felingerlik, viszont szinte minden támadása tragikus következményekkel jár. Szarvával, mely nem csak a bőrt, de még a fémpancél is átlukasztja, olyan nedvet fecskendez ellenfelébe, amitől az felrobban.

Az erupmentek elszaporodásának az vet gátat, hogy a párzasi időszakban a bikák nem ritkán felrobbantják egymást. Az afrikai varázslók különös óvatossággal kezelik a veszélyes bestiát. A erupment szarvát, farkát és robbanó nedvét egyaránt használják varázsfözetek készítéséhez, jóllehet mindhárom B-kategóriájú (veszélyes, csak szigorú ellenőrzés mellett használható) varázscikk.

FŐNIX

M. M. osztály: XXXX(*A főnix nem azért kapott XXXX besorolást, mert agresszív, hanem mert kevés varázslónak sikerült megszelídíteni*)

A főnix fenségesen szép, hattyú nagyságú, karmazsinpiros madár. Hosszú arany farktollai, arany csőre és karma van. Egyiptom, India és Kína hegyormain fészkel. Igen magas kort érhet meg, mivel képes újra meg újra regenerálódni: mikor teste elöregszik, lángra lobbán, majd saját hamvaiból kismadárként új életre kel. A főnixek szelíd lények, kizárólag gyógyfüveket esznek, ember vagy állat halálát még soha nem okozták. Akárcsak a diricawl (lásd fentebb!), a főnix is képes bármikor eltűnni és másutt felbukkanni. Éneke mágikus erővel bír: úgy tartják, bátorságot önt a tiszta szívűekbe, és rettegéssel tölti el a gonoszokat. A főnixkőny gyógyító hatása.

FUTÓFÉREG

M. M. osztály: X

A vastag, barna futóféreg nedves helyeken, vizesárokban él. Legfeljebb 25 cm-esre nő meg, s gúnyból ráragasztott nevével ellentétben igen keveset mozog. Feji és farki végén, melyek tökéletesen egyformák, nyálkát termel, amit néha varázsfözetek besűrítésére használnak. A futóféreg kedvenc tápláléka a salátalevél, de szinte bármilyen növényt elfogyaszt.

FWOOPER

M. M. osztály: XXX

A fwooper feltűnően élénk színű afrikai madár. Lehet narancssárga, rózsaszínű, citromzöld vagy sárga. Tollából igen szép penna készíthető, de színompás, mintás tojása is kedvelt. Éneke - bár kezdetben kellemes hallgatni - hosszú távon őrjítő hatású (*Útódott Uricnak meggyőződése volt, hogy a fwooper hangjának egészségmegőrző hatása van. Hogy ezt bizonyítsa, három hónapig szünet nélkül hallgatta a madár énekét. Az illetékeseket sajnos nem sikerült meggyőznie a kísérlet pozitív eredményéről, mivel anyaszülöt meztelenül jelent meg a Varázslótanács előtt, fején különös parókával, amiről utóbb kiderült, hogy az egy döglött borz*), ezért a fwoopert mindig némitó átokkal verve árulják. Az átkot havonta meg kell kell újítani. A fwooper-vásárláshoz külön engedély szükséges, mivel az állat tartása fokozott körültekintést igényel.

GLUMBUMBLE

M. M. osztály: XXX

Az Európa északi tájain honos glumbumble szürke, szőrös testű, repülő rovar. Melankoliakeltő melaszt termel, melyet a hopszánglevél elfogyasztása után fellépő hisztéria gyógyítására használnak. A glumbumble gyakran költözik be méhkasokba, s fertőzi meg a mézet. Fészket faodúban, barlangban vagy más sötét, félreeső helyen építi. Csalánnal táplálkozik.

GOLDEN SNIDGET

M. M. osztály: XXXX(*A golden snidget nem azért kapott XXXX besorolást, mert veszélyes, hanem mert befogását és bántalmazását a törvény szigorúan bünteti*)

Igen ritka, védett madárfaj. Teste tökéletesen gömbölyű, csőre vékony és hosszú, piros szeme ékköszzerűen csillog. Rendkívül sebesen repül, s körbeforgó szárnyizületének köszönhetően hihetetlenül gyorsan képes irányt változtatni.

A golden snidget tolla és szeme olyan becses portéka, hogy a vadászó mágusok egy időben a kihálás szélére juttatták a fajt. A hatóságok felismerték a veszélyt: védelem alá helyezték a golden snidgetet, és - legfontosabb intézkedésként - a kviddicsjátékban az aranycikkessel helyettesítették. (*A golden snidget a kviddicsjáték fejlődésében játszott szerepéről lásd Tudor Hushpush: A kviddics évszázadai (Varázsiütés Könyvek, 1952)*) Snidgetrezervátumokat világszerte találunk.

GRAPHORN

M. M. osztály: XXXX

A graphorn Európa hegyvidékeinek lakója. Megtermett, szürkésvörös szőrű, hajlott hátú lény. Felegyenesedve jár nagy, négyujjú hátsó lábán. Hosszú, hegyes szarvát előszeretett használja, lévén igen agresszív természetű. Néha tanúi lehetünk, amint egy hegyi troli graphorn próbál szelídíteni. Az efféle kísérlet többnyire kudarcra végződik, ezért gyakori látvány a graphorn ejtette sebekkel borított troli. Az örölt graphornszarv, mely sok varázsfözet hozzávalója, méregdrága termék, hiszen a szarvat igen nehéz megszerezni. A graphorn bőre még a sárkányénál is ellenállóbb, a legtöbb búbáj lepattan róla.

GRIFF

M. M. osztály: XXXX

A griff fejét és mellső lábát tekintve óriássasra emlékeztet - teste és hátsó lába viszont oroszlánt idéz. Óshazája Görögország. Csakúgy mint a szfinxet (lásd lentebb!), a griffet is gyakran alkalmazzák kincsek védelmére. Bár a griff nem épp szelíd természetű, tudunk egy esetről, mikor egy kis csapat jól képzett varázsló összebarátkozott eggyel. A griff nyers hússal táplálkozik.

HIPPOGRIFF

M. M. osztály: XXX

A hippogriff sasfejű, lótestű nagybestia. Európából származik, de mára az egész világon elterjedt. Szelídítése szaktudást igényel! (*Hagrid nem olvasta ezt a könyvet?*) A hippogriff megközelítésekor nézzünk az állat szemébe, s békés szándékunkat jelezzük meghajlással. Ha a bestia viszonzza a gesztust, odamehetünk hozzá.

A hippogriff elsősorban a földből kikapart rovarokkal táplálkozik, de szívesen elfogyaszt madarakat és kisebb emlősöket is. Fészket a földön építi, s egyetlen nagy, törekeny héjú tojást rak, melyből alig 24 óra múlva kikel az utódállat. A kicsi egy hét alatt megtanul repülni, de hosszabb utakra csak hónapok múltán tudja elkísérni anyját.

HIPPOKAMPOSZ

M. M. osztály: XXX

A Görögországban őshonos hippokamposz deréktól előre ló, attól hátra hal. Bár a faj a Földközi-tengerben honos, a sellők 1949-ben Skócia partjainál befogtak és megszelídítettek egy gyönyörű, kék-aranyderes példányt. A hippokamposz nagy, félig átlátszó héjú tojásában jól megfigyelhető az ebicsikó.

HORKLUMP

M. M. osztály: X

A horklump Skandináviából terjedt el, Európa északi részén. Gombára emlékeztető húsos, rózsaszín testén fekete, drótszerű sörtéket találunk. Gyorsan szaporodik, egy átlagos méretű kert néhány nap alatt megtölt. Fő tápláléka a földi giliszta, felkutatására izmos tapogatóit használja, melyeket gyökér módjára a földbe ereszt. A horklumb a kerti törpe kedvelt csemegéje, de más említésre méltó hasznót nem hajt.

IMP

M. M. osztály: XX

Kizárólag Nagy-Britanniában és Írországból előforduló kisbestia. Gyakran összetévesztik a hasonló méretű (15-20 cm-es) tündérmanóval, bár az imp nem tud repülni, és korántsem nevezhető színpompásnak (általában sötétbarna vagy fekete). A humora azonban épp olyan közönséges, mint a tündérmanóé. A vizenyős, lapos területeket kedveli, de folyópartokon is tanúi lehetünk, amint kedvenc elfoglaltságát űzi: megpróbálja fellökni, elgáncsolni az arra járókat. Az imp apró rovarokat eszik; szaporodási szokásai hasonlóak a tündéréhez, de petéiből nem hernyók, hanem „kész”, kb. 2,5 cm-es utódok kelnek ki.

JARWEY

M. M. osztály: XXX

A janvey Nagy-Britanniában, Írországból és Észak-Amerikában honos. Csupán annyiban különbözik egy nagyra nőtt menyétől, hogy beszélni tud. Alacsony értelmi szintjéből kifolyólag azonban tartalmas eszmecsere nem folytatható vele: megnyilvánulásai rövid (s gyakran sértő) kijelentésekre korlátozódnak, ezekkel viszont cseppet sem fukarkodik. A jarweyk életük nagy részét a föld alatt töltik; főleg gnómokra vadásznak, de zsákmányul ejtik a vakondot, a patkányt és a mezei egeret is.

JETI (más néven majomember, lapáttalpú, undok hőlény)

M. M. osztály: XXXX

A Tibetben élő jети feltételezhetően a troll rokona, de ez nem bizonyított, mert még senkinek nem sikerült elvégeznie rajta a megfelelő vizsgálatokat. A jети akár 4,5 méteresre is megnőhet, testét tetőtől talpig hófehér bunda borítja. Mindent és mindenkit megeszik, ami és aki az útjába kerül, de fél a tüztől. Képzett varázslónak nem jelenthet gondot az elriasztása.

JOBBERKNOLL

M. M. osztály: XX

Az Európa és Amerika északi részén elterjedt jobberknoll apró testű, kék pettyes, rovarevő madár. Érdekes tulajdonsága, hogy élete végéig néma, de halála percében hosszan felkiált. Búcsúdálával kiad magából minden hangot, amit életében hallott, visszafelé „öklendve fel” azokat. A jobberknolltoll az igazságszérumok és a memóriaital egyik hozzávalója.

KÁKALAG

M. M. osztály: XX

Nagy-Britannia és Írországból tavaiban találhatunk rá erre a halványzöld, hegyes szarvú, apró halakkal táplálkozó vízidémonra. A kákalag a muglikkal és a mágusokkal szemben egyaránt ellenséges, a sellőknek ellenben sikerült háziastaniuk. Hosszú ujjai markolásra igen alkalmasak, viszont könnyen eltörnek.

Piton se ebből tanult.

KAPPA

M. M. osztály: XXXX

A kappa japán vízidémon, sekély tavak és folyók lakója. Majomra emlékeztet, de testét szőr helyett pikkelyek borítják. Feje tetején vízzel teli üreg található.

A kappa az élő ember vérével táplálkozik, de nem támad meg olyan személyt, akitől kap egy olyan uborkát, melybe az illető belekarcolta a nevét. Ha kappával kell harcolnunk, igyekezzünk elérni, hogy a bestia meghajoljon - ha ugyanis így tesz, fejüregéből kifolyik a víz, s a kappa elveszti minden erejét.

KELPI

M. M. osztály: XXXX

Ez a Nagy-Britanniában és Írországból honos vízidémon, amellett hogy rengeteg féle alakot képes öltetni, leggyakrabban hínársörényű ló képében jelenik meg. A hátára csalogatja a gyanútlan vándort, majd nyomban beugrik a lakóhelyéül szolgáló folyóba vagy tóba, s a mélyben elfogyasztja lovasát. A kelpi oly módon győzhető le, hogy elhelyező bűbáj segítségével felkantározzuk. Ettől megszeliődül, és kezessé válik.

A világ legnagyobb kelpije a skóciai Loch Nessben él. Kedvenc megjelenési formája a tengeri kígyó (lásd lentebb!). A Mágusok Nemzetközi Szövetségének megfigyelői akkor jöttek rá, hogy nem igazi tengeri kígyóval van dolguk, mikor tanúi voltak, hogy a bestia mugli kutatók közeledtére vidrává változott, majd azok távozása után újfent kígyó alakját öltötte.

KENTAUR

M. M. osztály: XXXX (*A kentaur nem agresszivitása miatt kapott XXXX besorolást, hanem mert különös tisztelettel kell bánni vele. Ugyanez vonatkozik a sellőkre és az egyszarvúakra is*)

A kentaur fejét, törzsét és karját tekintve ember, deréktól lefelé azonban ló. A lótest színe változó. Mivel a kentaurok emberi értelemmel rendelkeznek és beszélni is tudnak, a fogalom szigorú értelmezése szerint nem bestiák. A Mágiaügyi Minisztérium csak saját kifejezett kívánságukra sorolta őket ebbe a kategóriába (lásd a Bevezetést).

A kentaur erdőlakó lény. Óshazája Görögország, de ma már Európa-szerte találunk kentaur-közösségeket. A mágiaügyi hatóságok minden érintett országban kijelöltek olyan területeket, ahol a muglik nem háborgathatják a kentaurokat - jóllehet, ez utóbbiak maguk is el tudnak bújni az emberek elől, így nemigen szorulnak varázslói védelemre.

A kentaurok életéről keveset tudunk. Általánosságban elmondhatjuk, hogy varázslókkal és muglikkal szemben egyaránt bizalmatlanok, s tény, hogy nagyjából egyformán ítélik meg a két embercsoportot. 10-50 fős csordákban élnek. Azt tartják róluk, hogy jól értenek a gyógyításhoz, a jóvendőmondáshoz, az íjászathoz és az asztronómiához.

KERTI TÖRPE (más néven gnóm)

M. M. osztály: XX

A gnóm egész Észak-Európában és Észak-Amerikában elterjedt közönséges kerti kártevő. Magassága kb. 30 cm, feje aránytalanul nagy, lába erős, csontos. Eltávolításának módja: a lábánál fogva megforgatjuk, hogy elszédüljön, majd a kerítés fölött kihajítjuk a kertből. A törpementesítéshez jarweyt is használhatunk, bár ezt a módszert manapság sok varázsló túl kegyetlennek tartja.

KIMÉRA

M. M. osztály: XXXXX

A kiméra ritka görög szárnyetegfaj. Oroszlánfeje, kecsketeste és sárkányfarka van. Rendkívül veszélyes, gonosz és vérszomjas bestia. Egyetlen olyan esetet ismerünk, amikor valakinek sikerült elpusztítania egy kimérát, de a győztes varázsló annyira kimerült a harcban, hogy nem sokkal később lezuhant szárnyas lováról (lásd lentebb!), és szörnyethalt. A kimératojás A-kategóriájú, kereskedelmi forgalomba nem hozható cikknek minősül.

tuti, hogy Hagrid nemsokára szerez egyet.

KNARL

M. M. osztály: XXX

Az Európa és Amerika északi felén honos knarlt a muglik általában sündisznónak nézik. Külsőre a két faj valóban tökéletesen egyforma, de van köztük egy fontos viselkedésbeli különbség. A sün, ha élelmet tesznek ki neki a kertbe, elfogadja és elfogyasztja az adományt. A knarl ezzel szemben a gesztusból arra következtet, hogy a ház lakója csapdába akarja csalni őt, és bosszúból feldúlja a kertet, nem kímélve se növényt, se díszeket. Nem egy mugli gyermek szenvedett már el méltatlanul büntetést olyan vandál cselekedetért, melynek valódi tettese egy sértődött knarl volt.

KNEAZLE

M. M. osztály: XXX

A kneazle-t, ezt a macskaszerű kisbestiát Nagy-Britanniában tenyésztették ki, de ma már a világ minden részébe exportálják. A kneazle bundája foltos, pettyes vagy tarka, füle feltűnően nagy, farka az oroszlánéhoz hasonló. Okos, önálló, esetenként agresszív állat, de ha megkedvel egy boszorkányt vagy varázslót, remek házi kedvenc válik belőle. Különleges képességei közé tartozik, hogy felismeri az alattomos, gyanús egyéneket, és biztos ösztönrel hazavezeti eltévedt gazdáját. Keresztezhető a macskával; egyszerre legfeljebb nyolc kölyköt fiadzik. Kneazle (a cruphoz és a fwooperhez hasonlóan) csak engedéllyel tartható, mivel külseje elég szokatlan ahhoz, hogy felkeltse a muglik érdeklődését.

LEPRIKÓN (más néven ír manó)

M. M. osztály: XXX

A leprikonok értelmesebbek a tündéreknel, s jóindulatúbbak az impeknél, a pixiknél vagy épp a doxyknál - de azért pajkos kis bestiák. Kizárólag Írországból fordulnak elő. Színük zöld, magasságuk kb. 15 cm. Kezdetleges ruhájukat levelekből készítik. Képesek az emberi beszédre - ezzel egyedül állnak az „aprónépbe” tartozó fajok között -, de sosem kérvényezték, hogy vegyék fel őket az értelmes lények sorába.

A leprikon elevenszülő. Erdőkben, illetve erdős vidékeken él, de szereti felhívni magára a muglik figyelmét, ennek következtében majdnem olyan gyakori figura a mugli gyermekirodalomban, mint a tündér. Az aranyhoz megtévesztésig hasonló anyagot termel, ami néhány óra múlva eltűnik - ezt roppant szórakoztatónak tartja. (*Én nem R.W.*) Levelekkel táplálkozik, s bár megrögzött csínytevő hírében áll, nem tudunk róla, hogy valaha is súlyos kárt vagy maradandó sérülést okozott volna bárkinek.

LETHIFOLD (más néven living shroud)

M. M. osztály: XXXXX

A lethifold - szerencsére - ritka bestia, s csak a trópusokon fordul elő. Fekete köpenyhez hasonlít, vastagsága kb. 1 cm (az áldozat bekebelezése és megemésztése után egy ideig valamivel vastagabb). Éjjelenként a földön siklik. A lethifoldról szóló legelső beszámoló szerzője Flavius Belby mágus, aki 1782-ben pápua új-guineai nyaralása során túlélte egy lethifoldtámadást.

Hajnali egy óra tájt, midőn végre elnyomott volna az álom, egyszerre halk suhogás ütötte meg fülem. A' hiszemben, hogy a künt magasló fa lombjának zaját hallám, megfordultam ágyamban, hátamat mutatván az ablaknak, s akkor pillantásom egy forma és alak nélkül való, éjfekete árnyra ese, mely hálósobám ajtaja alatt siklott befelé. Mozdulatlanul feküdtem, találgatván, vajh mi vethet ily árnyéket egy szobában, melyet csupán a hold világa ér.

Mivel nem mozdulék, a lethifold bizonytalant az hitte: kiszemelt áldozata aluszik.

Módfelett elborzadék viszont, midőn látnom kellett, hogy az árnyék mászni kezd felfelé ágyamon. Hamarost könnyű terhet is érzem testemen. Mint holmi lebegő szélű, hullámzó fekete köpeny,

úgy kúsza a bestia arcom iránt. Már államon érezem nyirkos érintését, midőn rémulten felültem az ágyban.

Az álnok szörnyeteg iparkodta megfojtani engem oly módon, hogy rátapadt arcomra, betakarván szájam, nemkülönben orrlíkam. Hanem én hadakoztam ellene, bőrömön tapasztalva elborító hűvösségét. Segedelmet hini nem bírtam, megmarkolám hát jó varázsos pálcám. Arcomon a bestiával, életető ájer híján mind inkább elkábulék, de figyelmem erőnek erejével a bódító átokra irányozám, annak utána pedig - mivel az átok nem gyűrte le a szörnyet, habár likat égetett az ajtóba - a hátráltató rontásra, amely sajna épp oly kevés eredményt hozott. Kótyagosan vergődve tovább kapálódzék, s oldalt fordulván lezuhantam az ágyról. A lethifold immár körbe csavarodott testemen.

Tudván, hogy hamarost eszméletem veszítem az ájer hiányától, megmaradt erőmet öszvegyűjtven pálcámat a bestia halált hozó redőire szegeztem. Felidéztem a napot, melyen a városi Köpkő Klub elnökének választaték, és elvégeztem a patrónusbűbájt.

Azon nyomban friss ájer legyintette meg arcomat. Felpillantván látám, hogy patrónusom szarvával eltaszítá tőlem a halálos árnyat, amely a sarokba hullt, s azonmód eliszkol.

Amint az Belby drámai hangú beszámolójából is kiderül, a lethifoidot csak a patrónusbűbájjal győzhetjük le. Mivel azonban a nyavalyás szinte mindig az alvó embert támadja meg, többnyire nincs lehetőség varázslással védekezni ellene. Megfojtott áldozatát a lethifold ott helyben, az ágyban megemésztí. Azután - kissé megvastagodott állapotban - elhagyja a házat, s épp oly nyomtalanul eltűnik, mint az áldozatul esett ember. (A lethifoldtámadások áldozatainak számát gyakorlatilag lehetetlen megállapítani, mivel a bestia nem hagy nyomot. Azt már könnyebb megmondani, hány önző és gútlástalan varázsló próbálta lethifold-martaléknak beállítani magát. A legutóbbi ilyen csalást Janus Thicky követte el, 1973-ban. A varázsló eltűnt az ágyából, az alábbi, kusza betűkkel írt üzenetet hagyva az éjjeliszekrényen: „Jaj, rám mászott egy lethifold, mindjárt megfulladok!” A nyomok hiánya meggyőzte róla a családot, hogy Janust valóban az említett szörnyeteg ölte meg. A feleség és a gyermekek mély gyászának az a felkavaró hír vetett véget, hogy Janus öt mérföldnyire otthonától, a Zöld Sárkány fogadóban tartózkodik, ahol élettársi kapcsolatot folytat a tulajdonosnővel)

LOBALUG

M. M. osztály: XXX

A llobalug az Északi-tenger fenekén él. Ez a 25 cm hosszú, meglehetősen primitív lény mindössze egy gumiszzerű csőből és egy mérgezsákból áll. Ha veszélybe kerül, összehúzza mérgezsákját, és tartalmát támadója felé pumpálja. A sellők fegyverként használják a llobalugot, egyes varázslók pedig bájitalokba keverik lefejt mérget. A mérge felhasználását szigorú előírások korlátozzák!

MACKLED MALACLAW

M. M. osztály: XXX

A mackled malaclaw szárazföldi állat, Európa sziklás partvidékein él. Annak ellenére, hogy némileg hasonlít a homárra, semmiképp sem tanácsos megenni, mert húsa magas lázat és visszataszító zöldes bőrelszíneződést okoz. A mackled malaclaw páncélja világosszürke, sötétzöld pöttyökkel. Nagysága nem haladja meg a 30 cm-t. Főleg apró héjas állatokat fogyaszt, de nagyobb testű zsákmánnyal is megbirkózik. Csípése különös mellékhatással jár: a sérültet az eset után kb. egy hétig balszerencse üldözi. Akit mackled malaclaw csípett meg, legalább egy héten át ne kössön fogadásokat, és ne kezdjen kockázatos vállalkozásokba, mert biztos kudarcra számíthat.

MANTIKÓR

M. M. osztály: XXXXX

A mantikór emberfejű, oroszlántestű, skorpiófarkú görög szörnyeteg. Épp olyan ritka s épp olyan vérszomjas, mint a kiméra; úgy tartják, halkán dudorászik, miközben elfogyasztja áldozatát. A mantikór bőre visszaver szinte minden ismert bűbajt, szúrása azonnali halált okoz.

MOKE

M. M. osztály: XXX

A moke kb. 25 cm hosszú, ezüstös zöld gyík. Nagy-Britanniában és Írorszáiban lelhető fel. Bármikor képes összezsugorodni, ennél fogva a muglik még soha egyetlen moke-ot se vettek észre.

A moke-bőrt a varázslók nagy becsben tartják, mivel kiváló erszény, pénztárca készíthető belőle. A pikkelyes bőr idegen közeledtére összezsugorodik, csakúgy mint az élő állat, így a zsebmetszők, tolvajok nehezen találják meg.

MOONCALF

M. M. osztály: XX

A mooncalf rendkívül félnék teremtés - csak teliholdkor merészkedik elő odújából. Halványzürke teste sima. Esetlenül vékony lába jókora, lapos lábfejen végződik. Két dülledt, kerek szeme a feje tetején helyezkedik el. Elhagyott helyeken a mooncalfok hátsó lábukra állva bonyolult koreográfiájú táncot - sokak szerint egyfajta násztáncot - lejtenek a holdfényben. A búzaföldeket gyakran érdekes geometriai alakzatokban tapossák ki, nagy fejtörést okozva ezzel a mugliknak.

Holdfényben táncoló mooncalfokat látni felejthetetlen élmény, emellett hasznos is lehet: ha ugyanis napkelte előtt összegyűjtjük az ezüstsínű ürületet, s azzal trágyázzuk a mágikus növények, virágok ágyasait, a palánták rendkívül gyorsan és nagyra nőnek. Mooncalfokat világszerte találunk.

MURLTAP

M. M. osztály: XXX

A murtlap patkányzerű lény, Nagy-Britannia partvidékeinek lakója. Hátán tengeri rózsára emlékeztető kinövés található. Ez a „lobonc”, ha pácolva megesszük, ellenállóbbá tesz az átkokkal, rontásokkal szemben. Túl nagy mennyiségben fogyasztva azonban csúnya vörös szőr nő tőle a fülünkben. A murtlapok héjas állatokat esznek, valamint azoknak a lábát, akik botor módon rájuk lépnek.

NOGTAIL

M. M. osztály: XXX

A nogtail Európa, Oroszország és Amerika ritkán lakott területein előforduló démon. Csökkent malacra hasonlít. Hosszú lába, tömpe farka és keskeny, fekete szeme van. Belopakodik az ólba, és a malacokkal együtt szopja a kocát. Minél tovább teheti ezt észrevétlenül, minél nagyobbra nő, annál több kárt okoz a gazdaságnak, ahova beköltözött.

A nogtail rendkívül fürge, igen nehéz elkapni, de ha egy fehér kutya kiűzi a birtokról, nem tér vissza többet. A Varázslényfelügyeleti Főosztály Kártevőmentesítési Alrészlege tucatnyi albinó ebet tart készenlétben erre a célra.

NUNDU

M. M. osztály: XXXXX

Ez a kelet-afrikai bestia, mely óriásira nőtt leopárdhoz hasonlít, a világ talán legveszélyesebb szörnyetege. Hatalmas termete ellenére zajtalanul jár, és már a lehelete is mérgező. Legkevesebb száz jól képzett varázslónak kell összefognia a legyőzéséhez.

OCCAMY

M. M. osztály: XXXX

Az occamy a Távol-Keleten és Indiában honos. Tollas, kétlábú, szárnyas és kígyótestű lény, testhossza a 4,5 métert is elérheti. Tápláléka főleg patkányból és madarakból áll, de néha majmokat is

elragad. Minden közeledőre rátámad, különösen ha tojásait védi, amelyek héját a legtisztább, puha ezüst alkotja.

ORRONTÓ FURKÁSZ

M. M. osztály: XXX

A furkász Nagy-Britanniában honos. Ez a fekete, bolyhos szőrű, hosszú orrú, ásólábú kisbestia szenvedélyesen szeret mindent, ami csillog. A koboldok föld alatti kincseket kerestetnek vele. Bár a furkász szelíd, sőt kedves állat, otthoni tartásra nem alkalmas, mert nagy károkat okozhat ingóságainkban. Vackát mélyen a föld alatt - akár 20 méter mélyen - készíti, s egyszerre 6-8 fiókat ellik.

PADLÁSSZÖRNY

M. M. osztály: XX

A padlásszörny csúf, de nem különösebben veszélyes lény. Külsőre pedig elég ijesztő, kissé nyálkás testű, és fogszabályzásra is szorulna. Általában varázslók birtokában lévő házak padlásán vagy a pajtában lakik, ahol összefogdossa és elfogyasztja a pókokat, molylepkéket. Gyakran hallat panaszos hangokat, néha kisebb tárgyakat hajigál céltalanul, de alapjában véve jámbor, együgyű lény, legfeljebb rámondul arra, aki elbotlik benne. A Varázslényfelügyeleti Főosztályon belül működő Padlásszörny Különítmény minden esetben eltávolítja a bestiákat a muglikébe kerülő ingatlanokból, de a varázslók számára a padlásszörny jelenléte általában kedvelt társalgási téma, sőt, sok családban házi kedvencnek tekintik.

PIXI (más néven tündérmanó)

M. M. osztály: XXX

Lockhartnak XXXXXX

Tündérmanókkal leggyakrabban az angliai Cornwallban találkozhatunk. Acélkék színűek, max. 20 cm nagyok és szerfölött pajkosak. Nagy örömeiket lelik különféle csínyek, heccek elkövetésében. Bár szárnyuk nincs, tudnak repülni; fülénél fogva felkapják az óvatlan embert, és fa vagy épület tetejére helyezik áldozatukat. Magas, vékony, csacsogó hangokat hallatnak, de beszédük csak a többi pixi számára érthető. Elevenszülők.

PLIMPY

M. M. osztály: XXX

Ennek a gömbölyű, márványos testű hálnak két hosszú, úszóhátyás lába van. A mély tavak lakója. A fenéken fel-alá járkálva gyűjti táplálékát, mely elsősorban vízcigákából áll. Nem különösebben veszélyes állat, bár néha megcsipkedi az úszó ember lábát, ruházatát. A sellők, akiket bosszant a plimpy jelenléte, úgy bánnak el vele, hogy csomót kötnek a lábára. A mozgásképeségét veszített plimpynek, hogy újra úszni tudjon, ki kell csomózni a lábát, az pedig óráig is eltarthat.

POGREBIN

M. M. osztály: XXX

A pogrebin orosz démon. Alig 30 cm magas, teste szőrös, hatalmas, szürke feje viszont csupasz. Ha kuporog, fényes, gömbölyű köre hasonlít. Előszertettel szegődik az ember nyomába, akit árnyékként, pontosabban annak árnyékában maradvá követ. Valahányszor az árnyék gazdája hátránéz, a pogrebin azonnal lekuporodik. Néhány óra után a kiszemelt áldozaton a kedélybetegség tünetei mutatkoznak: levertség, melabú lesz úrrá rajta. Mikor végül megáll és térdre rogy, hogy az élet értelmetlenségén keseregjen, a pogrebin ráveti magát, s megpróbálja felfalni. A támadás azonban könnyen visszaverhető: megteszi bármilyen egyszerű bűbáj vagy bódító átok, de egy jól irányzott rúgás is megféle a célnak.

PORLOCK

M. M. osztály: XX

A porlock az angliai Dorsetben és Írország déli részén honos lóörz lény. Fűvet eszik. Bundája bozontos, sűrű fejszörzete merev, hajszerű, orra feltűnően nagy. Felegyenesedve jár patás lábán, rövid karja négy tömpe ujjban végződik. A kifejlett példányok kb. 60 cm magasak. A porlock félnék lény, életét lovak őrzésével tölti. Istállókban összegömbölyödve pihen a szalmán, a legelőn a lovak között keres helyet magának. Az emberrel szemben gyanakvó, közeledtére mindig elrejtőzik.

PUFFSKEIN

M.M. osztály: XX

Nekem volt egy ilyenem. - És mi lett vele? - Fred gurkónak használta.

A puffiskein világszerte elterjedt. Ez a gömbölyű testű, vajszerű, puha bundájú lény rendkívül szelíd, a simogatást és a dobálást egyaránt jól tűri. Igénytelen, így gondozása egyszerű; ha jól érzi magát, mély, zümmögő hangot hallat. Időről időre kidugja hosszú, vékony, rózsaszínű nyelvét, s táplálékot keresve körültapogatózik a házban. Az ételmaradéktól a pókig mindent elfogyaszt, s előszeretettel dugja fel nyelvét az alvó varázsló orrába, hogy elmajszolja az orrvadadékot. Ez a szokása igen népszerűvé tette a mágusgyermek körében, akik házi kedvencként tartják.

QUINTAPED (más néven Hairy MacBoon)

M. M. osztály: XXXXX

A quintaped vérszomjas, emberevő hajlamú ragadozó bestia. Alacsony súlypontú testét és öt tuskóvégű lábát sűrű, vörösesbarna szőr borítja. Egyetlen helyen, a Skócia legészakibb pontja fölött található Drear-szigeten fordul elő. Jelenléte miatt Dreart feltérképezhetetlenné tették.

A legenda szerint a Drear-szigetet egykor két varázslócsalád, a McClivertek és a MacBoonok lakták. A McClivert klán feje, Dugald és a MacBoonokat vezető Quintus egy alkalommal részegen párbajoztak, s a tusa során Dugald életét veszítette. A hagyomány úgy tartja, hogy a bosszúsomjas McClivertek ezután egyik éjjel körülvették a MacBoon-házat, és a klán minden egyes tagját ötlábú szörnyé változtatták. Később kiderült, hogy ezzel hibát követtek el, ugyanis a varázslónak hírhedten ügyetlen MacBoonok szörnyalakban összehasonlíthatatlanul veszélyesebb ellenfélnek bizonyultak. A visszaváltoztatásra tett kísérletek rendre kudarcra végződtek, s az ötlábúak az egész McClivert klánnal végeztek. Ilyenformán egyetlen pálforgatásra képes ember se maradt a szigeten, következőképpen az átváltoztatott MacBoonoknak bele kellett törődniük, hogy örök időig szörnyként fognak élni.

A legenda talán igaz, talán nem. Bizonyosságot nem szerezhetünk, hisz egyetlen McClivert vagy MacBoon se maradt, aki elmesélhetné, mi történt őseivel. A quintapedek nem tudnak beszélni, és mindeddig sikeresen kivédtek, hogy a Varázslényfelügyeleti Főosztály mágusai befogják és visszaváltoztassák akár egyetlen példányukat is. Jobb híján feltételeznünk kell hát, hogy a „Hairy MacBoon”-ok - ha csúfnevük valóban eredetüket tükrözi - elégedettek jelenlegi bestia állapotukkal.

RAMÓRA

M. M. osztály: XX

A ramóra az Indiai-óceánban élő ezüstszerű hal. Erős varázsa segítségével lehorgonyozza a hajókat, megvédi a tengeri utazót. A Varázslók Nemzetközi Szövetsége nagy eszmei értékűnek nyilvánította a ramórát, s számos törvényerejű rendelettel védi a halorzó mágusoktól.

RÉEM

M. M. osztály: XXXX

A réem rendkívül ritka, aranybőrű óriásbivaly, az észak-amerikai és távol-keleti vadonok lakója. Vére emberfeletti erőt kölcsönöz annak, aki megissza. E varázslatos nedű azonban a beszerzési nehézségek miatt szinte soha nem bukkan fel a szabadpiacon.

RŐTSIPKÁS

M. M. osztály: XXX

Ezek a törpeszerű lények csatamezők földi üregeiben és egyéb olyan helyeken élnek, ahol valaha emberek vérént ontották. Bűbájjal vagy ártással könnyen elűzhetőek, de komoly veszélyt jelentenek a magányos muglikra, akiket éjszaka megtámadnak, és megpróbálnak agyonverni. A rőtspikások főleg Európa északi részén gyakoriak.

RUNESPOOR

M. M. osztály: XXXX

A háromfejű runespoor őshazája az afrikai Burkina Faso. 180-200 cm-es, élénk narancssárga testét fekete csíkok díszítik. Igen feltűnő állat, ezért a Burkina Faso-i Mágiaügyi Minisztérium egyes erdőkben feltérképezhetetlen rezervátumokat jelölt ki számára.

A runespoor, bár nem különösebben agresszív lény, egykor a feketemágusok kedvelt állata volt - nyilván feltűnő, félelmet keltő külseje miatt. A faj sajátos viselkedési szokásait azon párszaszájú varázslók leírásából ismerjük, akik birtokoltak és kifaggtak ilyen lényeket. Ezekből a feljegyzésekből kiderül, hogy a kígyó egyes fejei más és más célt szolgálnak. A (szemből nézve) bal oldali fej a tervező: kitalálja, merre menjen és mit csináljon a kígyó. A középső fej az álmodozó (a runespoor gyakran napokig mozdulatlanul fekszik, gyönyörű látomásoknak, képzelgéseknek adva át magát). A jobb fej, melynek feladata a kritizálás, szüntelen, idegesítő sziszegéssel kommentálja két társa teljesítményét. A kritikusnak veszélyes méregfoga van.

A runespoor általában rövid életű, mivel fejei hajlamosak a civakodásra. Gyakori az olyan példány, amelyiknek hiányzik a jobb feje - ennél a bal és a középső fej összefogtak, és leharapták bírálójukat.

A runespoor - a mágikus lények között egyedülálló módon - száján préseli ki tojásait. A runespoor-tojás az agyserkentő bájitalok értékes hozzávalója. Ennek és magának a bestiának évszázadok óta virágzó feketepiacja van.

SÁRKÁNYOK

M. M. osztály: XXXXX

A mágikus bestiák talán leghíresebb és az egyik legnehezebben elrejtető csoportja. Nöstényeik általában nagyobbak és agresszívebbek a hímeknél, de az utóbbiakhoz is csak speciálisan képzett, hozzáértő varázsló közelítsen! A sárkánybőr, -vér, -szív, -máj és -szarv komoly varázserővel bír, keresett cikkek, a sárkánytojás azonban A-kategóriájú, kereskedelmi forgalomba nem hozható árunak minősül. A sárkányok családjába tíz faj tartozik. Ezek néha kereszteződnek egymással, így ritka hibridek jöhetnek létre. A telivér fajok a következők:

ANTIPODEAN OPALEYE

Az opaleyé Új-Zélandon honos, de bizonyítottan átvándorol Ausztráliába is, ha eredeti élőhelyén túlszaporodik. Sárkánytól szokatlan módon nem hegyvidékeken, hanem völgyekben él. Mérete közepes, tömege mindössze 2-3 tonna. Talán a legszebb sárkányfajta. Pikkelye szívrózsaszínekben játszik, csillogó, sokszínű szemében nincs pupilla - innen a neve. Élénkpiros lángot fűj. Viszonylag békés természetű, többnyire csak akkor öl, ha éhes. Kedvenc tápláléka a juh, de tudvalevőleg nagyobb zsákmányállatokat is elejt. A hetvenes évek végén lezajlott kengurumészárlást feltehetőleg egy hím opaleyé követte el, amelyet egy domináns nöstény elűzött területéről. Az opaleyé tojása sápadtszürke, a fészekhez tévedő muglik általában őskövületnek tartják.

HEBRIDAI FEKETESÁRKÁNY

Ez a Nagy-Britanniában honos sárkányfajta agresszívebb walesi rokonánál. Minden egyes példánya 250 méteres vadászterületre tart igényt. A hebridai fekete hossza a kilenc métert is elérheti. Pikkelye durva, szeme fénylő, bíborpiros. Hátán borotvaéles taréjsort, farka hegyén nyílhegy alakú tüskét visel. Szárnya a denevérére emlékeztet. Fő tápláléka a szarvas, de néha nagytestű kutyákat, sőt

szarvasmarhát is felragad a földről. A fekete-sárkányokkal kapcsolatos vadóri teendőket hagyományosan a hebridai MacFusty mágusklán tagjai végzik el.

KÍNAI GÖMBLÁNGSÁRKÁNY (más néven oroslánsárkány)

Az egyetlen távol-keleti sárkányfaj. Külseje igen szembetűnő. Testét sima, vörös pikkelyek borítják, fitos orrban végződő pofáját aranszínű tüskék veszik körül, szeme látványosan kidülled. Nevét annak köszönheti, hogy ha ingerlik, orrlyukain át gomba alakú tűzgomolyagot fúj. Testsúlya 2-4 tonna, a nőstény nagyobb, mint a hím. Élénkpiros, arannyal pöttyözött tojásának héja nagyra becsült varázsszer a kínai mágiában. A gömblángsárkány agresszív, de fajtársai közelségét a többi sárkánynál jobban tűri. Néha még vadászterületét is hajlandó megosztani egy-két másik sárkánnyal. Mindenféle emlőst elfogyaszt, de legjobban a sertést és az embert kedveli.

KÖZÖNSÉGES WALESI ZÖLDSÁRKÁNY

A walesi zöldsárkány remekül beleolvad hazája buja zöld mezőibe, bár fészket a hegyvidéken rakja, ahol - az állomány fennmaradását biztosítandó - rezervátumot jelöltek ki számára. Az ilfracombe-i incidens ellenére (lásd a Bevezetőt!) ezzel a sárkányfajjal van a legkevesebb gond. Az opaleye-hoz hasonlóan főleg juhokra vadászik, az emberek elől elbújik. A walesi zöldsárkány jellegzetes, meglepően dallamos üvöltése könnyen felismerhető. Tüzet karcsú csóvákban fújja. Tojása földszínű, zölddel pöttyözött.

MAGYAR MENNYDÖRGŐSÁRKÁNY

A legveszedelmesebbnek (*ez nem vicc*) tartott sárkányfaj. Kimondottan óriásgyíkszerű testét fekete pikkelyek borítják. Szeme sárga, szarvai és a farkából kiálló tüskék bronzvörösek. Kivételesen hosszú lángcsóvát tud fújni, akár 15 métereset is. Cementszürke tojásának héja rendkívül kemény. Áttöréséhez a kicsinyek kikelésükkor a farkukat használják, amelyen addigra kifejlődnek a tüskék. A magyar mennydörgősárkány kecskét, juhot és - ha teheti - embert eszik.

NORVÉG TARAJOSSÁRKÁNY Kicsi Norbert

A norvég tarajos meglehetősen hasonlít a mennydörgőhöz, de nem faroktüskéi vannak, hanem erőteljes, szurokfekete taréjok sorakoznak a gerince mentén. Fajtársaival szemben különösen ellenséges, állománya napjainkra erősen megcsappant. Alig van olyan nagy testű szárazföldi emlős, amit ne fogyasztna el, és - sárkánytól szokatlan módon - a vízi állatokat se veti meg. Egy bizonyítékokat nélkülöző beszámoló szerint 1902-ben a norvég partok közelében egy tarajossárkány elragadott egy bálnaborjút. A tarajos tojása fekete, kicsinyei a többi fajhoz képest korán (már 1-3 hónapos korukban) elkezdnek tüzet fújni. PERUVIAN VIPERTOOTH A legkisebb, egyben a leggyorsabb röptű az ismert sárkányfajok közül. Testhossza mindössze 4,5 méter. Fején kurta szarvakat visel, pikkelye sima, rézvörös, hátát fekete taréjfoltok mintázzák. A fogaiból csöpögő méreg rendkívül veszélyes. A vipertooth - bár jól elél kecskén és szarvasmarhán - annyira kedveli az emberhúst, hogy a 19. század vége felé a Varázslók Nemzetközi Szövetségének exterminátorok bevetésével kellett gondoskodnia a vérszesen megnövekedett vipertooth állomány csökkentéséről.

ROMANIAN LONGHORN

A hosszúszarvú pikkelye sötétzöld, fején hosszú, csillogó aranszínű szarvpár pompázik - azzal sebesíti meg áldozatát, mielőtt megpörkölné azt. Örölt szarva értékes bájital-hozzávaló. A hosszúszarvú őshazájában terül el ma a világ legjelentősebb sárkányrezervátuma, ahol nemzetközi varázslócsapat tanulmányozhatja közvetlen közélről a különféle sárkányokat. A hosszúszarvúakat napjainkban intenzív szaporítási programnak vetik alá, mivel számuk az utóbbi években - elsősorban a virágzó szarvkereskedelem miatt - erősen lecsökkent. A sárkányszarv ma B-kategóriájú, forgalmazható varázscikk.

SVÉD SRÓFORRÚ SÁRKÁNY

A svéd sróforru tetszetős külsejű, ezüstöskék pikkelyű sárkány. Bőre keresett varázspari nyersanyag, védőkesztyűt és pajzsot készítenek belőle. Orrlyukain vakító kék szűrőlángot fúj, mely másodpercek alatt hamuvá égeti a csontot és a legvastagabb gerendát is. A statisztikák szerint a sárkányfajok közül a sróforruak ölték meg a legkevesebb embert, de mivel főként vad, lakatlan hegyvidékeken élnek, ezt nem kell különösebb érdemnek tartanunk.

UKRAINIAN IRONBELLY

A legnagyobb testű sárkányfaj, egyes példányok súlya a hat tonnát is eléri. Alkatánál fogva nehezkesebben és lassabban repül, mint a vipertooth vagy a longhorn, mégis rendkívül veszélyes, hiszen akár egy házat is romba tud dönteni pusztán azzal, hogy leszáll rá. Az ironbelly pikkelye fémszürke, szeme mélyvörös, karma feltűnően hosszú és hegyes. 1799-ben egy ironbelly felragadott a Fekete-tenger vizéről egy (szerencsére üres) vitorláshajót. Azóta az ukrán mágiaügyi hatóságok folyamatos megfigyelés alatt tartanak minden egyes példányt.

SELLŐ (más néven szirén, triton, szelki, merro)

M. M. osztály. XXXX(*Lásd a kentaurok besorolásához fűzött lábjegyzetet*)

Sellőket világszerte találunk, bár külsejük épp oly változatos, mint az embereké. Akárcsak a kentaurokéről, a sellők életmódjáról, szokásairól is vajmi keveset tudunk. A sellő nyelvet beszélő varázslók szerint magas szervezetségi szintű, az élőhely függvényében változó létszámú csapatokban élnek, s egyes közösségek lakóépületei valódi remekművek. A kentaurokhoz hasonlóan a sellők is visszautasították az értelmes lény státust, s inkább bestiák maradtak (lásd Bevezetés).

A legrégebbi feljegyzésekben említett sellők a görög szirének és tritonok. A mugli irodalomban és festészetben oly gyakran ábrázolt gyönyörű habléányok a melegebb vizek lakói. A skóciai szelkik és az írországi merrók kevésbé szépek (*rondák*), de, mint minden sellő, ők is rajonganak a zenéért.

SHRAKE

M. M. osztály: XXX

A sharke az Atlanti-óceánban élő, tüskékkel borított testű hal. A hagyomány szerint az első shrakerajt hajós varázslók alkották a 19. század elején, mégpedig azért, hogy megtorolják a mugli halászok inzultusait. A mélyben úszó shrake-k azóta is cafatokra szagatják a tengernek azon a részén halászó muglik hálóit.

STREELER

M. M. osztály: XXX

A streeler óriási csiga. Két fontos jellemzője van: óránként változtatja a színét, és mérgező nyálkás nyoma kiegészíti a növényzetet. A streeler egyes afrikai országokban őshonos, de a tapasztalatok szerint Európában, Ázsiában és Amerikában is felnevelhető. Kaleidoszkopikus színváltozása szemet gyönyörködtető látvány, ezért egyesek házi kedvencként tartják. Mérges váladéka azon kevés anyagok egyike, melyek alkalmasak a horklump elpusztítására.

SZALAMANDRA

M. M. osztály: XXX

A szalamandra kis testű, tűzlakó, lánggal táplálkozó gyík. Teste fényes fehér, de a tűz hőfokától függően kéznek vagy skarlátpirosnak is tűnhet. A szalamandra, ha borssal etetjük, akár hat órán át is kibírja tűz nélkül. Egyébként addig él, amíg ki nem alszik a tűz, amelyben született. A szalamandravér gyógyító és regeneráló hatású.

SZÁRNYAS LÓ

M. M. osztály: XX-XXXX

Szárnyas lovak a világ minden táján élnek. Számos változatuk ismert, többek között az abraxan (óriási termetű, aransárga, rendkívül erős), az aethonan (pej, Nagy-Britanniában és Írországból népszerű), a granian (szürke, igen gyors) és a ritka thestral (fekete, láthatatlanná tud válni, sokak szerint balszerencsét hoz). A szárnyas lóra, akár csak a hippogriffre, gazdájának rendszeres időközönként kiabrándító bűbájt kell szórnia (lásd Bevezetés!).

SZFINX

M. M. osztály: XXXX

Ezt az egyiptomi eredetű, emberfejjel és oroszlántesttel rendelkező bestiát a varázslók több mint egy évezrede használják értékes tárgyak és titkos rejtekhelyek őrzésére. A szfinx igen fejlett értelmű lény, kedveli a rejtvényeket, talalós kérdéseket. Általában csak akkor támad, ha illetéktelenek közelítik meg az őrizetére bízott helyet vagy tárgyakat.

TEBŐ

M. M. osztály: XXXX

A tebő Kongóban és Zaireban honos hamuszínű varacskos disznó. Igen veszélyes bestia, s mivel képes láthatatlanná válni, lerázni és befogni egyaránt nehéz. Értékes bőrből pajsz és védőruházat készül varázslók számára.

TENGERI KÍGYÓ

M. M. osztály: XXX

Tengeri kígyók az Atlanti- és a Csendes-óceánban, valamint a Földközi-tengerben élnek. Jóllehet külsőre riasztóak, nem tudunk olyan esetről, hogy emberre támadtak volna - a muglik hisztérikus hangvételező beszámolóit minden valóságálat nélkülöznek. A tengeri kígyónak a lóéhoz hasonló feje és hosszú kígyótöste van, melyet gyakran hullámszerű púpokban a víz fölé emel.

TROLL

M. M. osztály: XXXX

Én lenni Monstro, én lenni büdös

A troll 6 méter magas, egy tonnát is meghaladó súlyú, félelmetes bestia. Közismert róla, hogy rettentően erős és nem kevésbé buta, ráadásul kiszámíthatatlan és gyakran agresszív. Őshazája Skandinávia, de ma már Nagy-Britanniában, Írországból és más észak-európai régiókban is előfordul.

A trollok morgásokból álló primitív nyelven kommunikálnak, bár egyes példányokról tudjuk, hogy megértik az emberi beszédet, sőt néhány egyszerűbb szót is ki tudnak mondani. Az értelmesebb egyedek kiképezhetők őrző-védő munkára.

A trollnak három típusát ismerjük: a hegyi, az erdei és a folyami trollt. A kopasz, világoszürke bőrű hegyi troll a legnagyobb termetű s egyben a legvadabb változat. Az erdei troll halványzöld, egyes példányainak bőrén zöld vagy barna színű, vékony szálú, kusza szőr nő. A folyami trollnak két kurta szarva van, bőre vörhenyes, esetenként szőrös. Ez a típus gyakran hidak alatt áll lesben.

A trollok nyers húst esznek, s nem válogatnak az áldozatokban: a vadállatoktól az emberig bármit zsákmányul ejtenek.

TÜNDÉR

M. M. osztály: XX

A tetszetős külsejű, de korlátozott értelmi képességű tündéreket (*A tündérek igen nagy népszerűségnek örvendenek a muglik körében, s a mugli gyermekmesék gyakori szereplői. Az un. „tündérmesékben” olyan, fejlett egyéniséggel rendelkező szárnyas lényekként ábrázolják őket, akik társalogni tudnak az emberekkel (bár stílusuk jobbra emelyítőén érzélgős), mi több, varázspálcájuk van. A muglik elképzelése szerint a tündérek virágsziromból, kivájt kalapos gombából és hasonló anyagokból készült házikókban laknak. Összességében meglehetősen bizonyossággal állíthatjuk, hogy a*

mágikus bestiák közül a tündéreknél van a legjobb mugli sajtója) a mágusok gyakran használják dekorációs célokra. A tündérek erdőben és erdei tisztásokon élnek. Nagyságuk 2-12 cm között változik, testük az emberi test miniatűr mása, de a rovarokéhoz hasonló szárnyuk is van. A szárny alfajtól függően átlátszó vagy sokszínű lehet.

Gyenge varázserejüket a tündérek a rájuk leső ragadozók, pl. az augurey elriasztására használják. Veszekedős természetűek, de mivel végtelenül hiúak is, kezessé válnak, ha lehetőségük nyílik díszítő elemként működni. Emberi küllemük dacára nem tudnak beszélni, egymás között magas zümmögő hangokkal kommunikálnak.

A tündér legfeljebb ötven petét rak, azokat levelek alsó oldalán rögzíti. A petékből színpompás hernyók kelnek ki, melyek 6-10 napos korukban bebábozódnak, hogy egy hónap múltán kifejlett, szárnyas egyedként szülessenek újjá.

TÜZES RÁK

M. M. osztály: XXX

Nevük ellenére a tüzes rákok inkább megtermett teknőcre emlékeztetnek. Páncéljukat ékkövek sokasága díszíti. Őshazájukban, a Fiji-szigeteken egy partszakaszt védelmi övezetnek jelöltek ki számukra - nem csak az értékes páncéltól esetleg kísértésbe eső muglik távoltartására, hanem a gátlástalan varázslók miatt is, akik díszes üstként használják a páncélt. A tüzes rák egyébként hatásosan meg tudja védeni magát: hátsójából lángot szór támadójára.

A tüzes rák - külön engedéllyel - kedvtelésből tartott állatként importálható.

A VÉRFAKAS ok nem mind gonoszak (más néven farkasember)

M. M. osztály: XXXXX (*Ez a besorolás természetesen csak az átalakult vérfarkasra vonatkozik. Két telihold között a vérfarkas épp oly veszélytelen, mint a közönséges ember. Szívszorító beszámolót olvashatunk egy varázslónak a e kórral vívott küzdelméről ismeretlen szerző Veres száj, érző szív című, klasszikussá vált művében (Varázsütés Könyvek, 1975)*)

A vérfarkas, bár feltételezhetően Európa északi feléből ered, világszerte megtalálható. Az ember csak harapás útján válik vérfarkassá. Erre az áldatlan kórra nincs igazi gyógyír, de a bájtaltani kutatásoknak köszönhetően a legrosszabb tünetek ma már kiküszöbölhetőek. A farkas kórból szenvedő varázsló vagy mugli egész hónapban normálisan él, de teliholdkor bestiává változik. A vérfarkas abban különbözik a legendás lények túlnyomó többségétől, hogy kifejezetten az emberre vadászik.

* A könyv számos belefirkálást tartalmaz kézírással (talán éppen ezek a legviccesebbek) amelyeket a megfelelő helyekre dőlt írással illesztettem be. (Elminster)